Dr. W. A. CRISWELL

A apărut omul la întâmplare ?

Traducător: PETRU POPOVICI
Ediţie adaptată şi îngrijită de CONSTANTIN MOISA
EDITURA STEPHANUS Bucureşti, 1994
Consilier editorial: CONSTANTIN MOISA Coperta: FLORIN CREANGĂ
ISBN 973-9174-18-3

NOTA TRADUCĂTORULUI

Dr. W. A. Criswel este pastorul Primei Biserici Baptiste din Dallas, Texas. El nu este un om de ştiinţă, ci teolog. Problemele vremii noastre l-au făcut să cerceteze, să se adâncească şi în alte domenii.

Cartea de faţă discută dacă este posibil ca omul să fi apărut la întâmplare sau a fost creat de Dumnezeu.

Omul, înzestrat cu înţelepciune, Ginta minunată ce a descoperit o seamă de legi ale naturii; omul care, cu ajutorul lunetelor şi al teles-coapelor ultramoderne, cercetează infinitul mare, galaxiile, spaţiile siderale, astrelecesuntla sutedeinii, ba chiar milioane de ani-lumină, ca Andromeda la 2 200 000 de ani-lumină, iar altele la 5 000 000 000 lumină; omul ce cu ajutorul spectrului analizează compoziţia stelelor, iar cu microscoape electronice ce măresc de milioane de ori, studiază infinitul mic: atomul, cromozomii, genele; omul acesta înzestrat cu o aşa înţelepciune se poate săli apărut la întâmplare?

Omul ce posedă o minte creativă unică: omul ce a clădit blocuri cu peste 100 de etaje, ce a lansat peste 1000 de sateliţi în spaţiu; omul ce a inventat creiere electronice cu mult mai puternice ca al lui, creiere ce pot rezolva un milion de operaţii pe secundă şi aparate optice mult mai puternice decât ochiul lui, aparate ce pot lua 10 000 de fotografii pe secundă; omul acesta se poate să fi apărut la întâmplare?

5

Omul acesta ce stăpâneşte lumea; omul ce experimentează trenuri cu viteze de aproape 500 km pe oră; omul ce cu batiscafuri şi submarine nucleare coboară în împărăţia apelor, cu avioane supersonice domină văzduhul, iar cu ajutorul rachetelor a ajuns pe lună; omul acesta ce stăpâneşte lumea se poate săli apărut la întâmplare?

Omul acesta dotat cu stări sufleteşti ca nimeni altul: râde şi plânge, se roagă şi blesteamă, se minunează şi se scârbeşte; iubeşte încât este gata să-şi dea viaţa pentru aproapele său; omul acesta în stare să arate o blândeţeîngerească şi o ferocitate bestială; omul acesta capabil prin muncă să fericească lumea sau prin apăsarea unui buton să nenorocească lumea; omul acesta se poate să li apărut la întâmplare? Se poate ca el să fi evoluat din fiinţe unicelulare, din râme, din moluşte? Se poate? Iată problema de care se ocupă autorul în cartea de faţă. Ea are menirea să stimuleze cercetarea şi gândirea întru căutarea adevărului.

Convingerile au un mare rol în determinarea vieţuirii noastre. O trăire în toată curăţia, în toată dragostea faţă de semenul tău va Ho binecuvântarepentru societatea în care trăieşti.

Am tradus această carte cu dorinţa că tu care o citeşti, dându-ţr seama că eşti o creatură minunată, să trăieşti o viaţă minunată spre binele altora şi demnă de Creatorul tău.

PETRU POPOVICI

PREFAŢĂ

A ceste predici despre crearea omului le-am ţin ut Iară schiţe. De fapt, fac pegătirea, dar totdeauna predic fără schiţă. Pentru biserica mea ar li fost ceva neobişnuit dacă aş fi venit cu notiţe să predic din Geneza 1:26. Căci aceste mesaje nu sunt disertaţii ştiinţifice impersonale asupra unor subiecte greu de înţeles, ci mai mult o trecere în revistă a adevărurilor de bază despre Dumnezeu, adunate din lumea mare spre confirmarea măreţei revelaţii ce o avem în primul capitol din Biblie.

întregul plan al mântuirii e fără rost dacă omul nu este o Gintă decăzută, dacă nu este creat de Dumnezeu după chipul şi asemănarea Sa, şi a cărui singură speranţă este în restaurarea prin harul ispăşitor al lui Cristos Isus, Domnul nostru.

Tinerii din biserica noastră au notat aceste predici şimi-au cerut cu insistenţă să le public. Iată-le tipărite

aşa cum au fost rostite, nu într-un limbaj frumos rotunjit al filozofului ce stă în fotoliu, ci în caldele cuvinte ale amvonului. Dacă ar fi fost sale scriu din nou, aş G schimbat structura multor fraze. Totuşi ei le-au dorit să le aibă aşa cum le-au auzit. Deci iată-le cuvânt cu cuvânt, cu expresiile şi cu tunetele lor. Mi-ar G plăcut să-1 cunosc pe răposatul HarryRimmer. Din bogata literatură, cărţile lui m-au ajutat cel mai mult. Una din
cele mai interesante povestiri pe care le-am citit a fost relatarea sa despre omul de Nebraska, pe care am redat-o în capitolul ,J\4istificările antropologiei".
Bunul Dumnezeu să ne ţină dragostea pentru adevăr şi statornicim credinţă, de acum şi până la capăt. Amin.
W. A. CRISWEL
15 Aprilie 1957, Biroul Pastorului Prima Biserici Baptistă, Dallas, Texas
CAPITOLUL

1

CREAREA OMULUI - DUMNEZEU SAU GORILA

în primul capitol din Geneza, versetele 26-28, citim darea de seamă despre crearea omului:
„Apoi Dumnezeu a zis:„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele ce mişcă pe pământ". Dumnezeu 1-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască. Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţipământul şi supuneţi-1; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ".
Un fapt ce poate fi văzut de oricine, oriunde şi oricând, este că în toate privinţele omul se deosebeşte de animale. Dumnezeu spune aşa. Şi ştiinţa adevărată spune aşa. în oase, în sânge, în muşchi, în celule, în minte, în suflet, în spirit omul este cu totul distinct de un animal.
De exemplu, omul umblă drept. Nici un alt animal nu umblă drept. Antropoidele se joacă şi fug prin junglă în toate patru picioarele. Când se ridică numai pe două este caraghioasă şi nu se simte confortabil oricare din maimuţe. Nu poate sta drept şi nu poate umbla drept ca omul.
De asemenea, omul diferă de orice animal prin înfăţişarea sa. Lumina inteligenţei se arată pe faţa sa şi în ochii săi. Unul
din cele mai frumoase texte din Noul Testament este: *„Căci Dumnezeu, care a zis: „Săluminez lumina din întuneric", ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Cristos".* (IICor.4:6).
Lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu este pe faţa omului, în înfăţişarea lui. Nici un dobitoc, nici o fiară nu are o aşa asemănare. Inteligenţa lui Dumnezeu este întipărită pe faţa omului.
La fel, omul diferă de animale în structura osteologică, în sistemul osos al corpului. De exemplu, omul are mâini. Nici un alt animal nu are un aşa dar minunat de la Dumnezeu. Numai omul are degetul mare în adăugire, în opoziţie cu celelalte degete. La un antropoid degetul mare de la picior e opus celorlalte, dar omul are piciorul făcut pentru a umbla drept. Un antropoid nu are la mâna sa degetul gros cum îl avem noi. Numai omul are mână. Şi acest minunat dar al lui Dumnezeu îl face în stare să mânuiască unelte şi să facă scule şi instrumente pe care mintea lui le-a făurit. Aripioara unui peşte, laba unui leu, copita unui cal, ghiarele unei păsări sunt cu totul altfel, numai omul are mâini.
Omul diferă de animale în mintea lui, în raţiunea lui, în geniul lui inventiv.
Aţi încercat vreodată să-1 învăţaţi geologia pe un elefant?
Aţi încercat să-1 învăţaţi astronomia pe un vultur?
Aţi încercat să învăţaţi teologia pe un câine?
Totuşi cel mai sălbatic om din îndepărtata junglă poate învăţa aceste trei materii. Un om diferă de un animal în mintea sa, în inteligenţa sa, în abilitatea sa de a raţiona, de a gândi.
în cele din urmă, omul diferă de un animal prin sufletul său, prin partea spirituală, prin chipul lui Dumnezeu suflat în trupul său. Ce frumos exprimă Biblia lucrul acesta în cuvintele» *,J)omnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a*

făcut
10
astfel un suflet viu "(Gen.2:7). Nici un animal nu are suflet, nu are spirit ca şi omul. Omul are conştiinţă, are capacitatea de a cunoaşte pe Dumnezeu, de a cugeta la planul lui Dumnezeu cu privire la sine. Omul este moral, făcut după chipul lui Dumnezeu şi este conştient de Creatorul său. Profesorul Townsend de la Universitatea din Boston a zis odată: „Dacă nu ar fi fost înzestrat de la început cu o conştiinţă, cu care evoluţia nu are nimic de a face, şi daca n-ar fi avut religia, îndeosebi pe cea a evreilor şi pe cea creştină cu puterea ei de inspiraţie şi înălţare, care a venit în ajutorul omenirii, rasa umană de mult ar fi dispărut de pe faţa pământului".
Noi ne confruntăm cu propriile noastre fapte. Avem în jurul nostru fenomene de observat. Omul este cu totul diferit de animale.
• DOUA EXPLICAŢII
Cum explicăm acest fapt? Există două explicaţii. Prima este cea pe care o găsim în capitolele întâi şi doi din cartea Genezei. Printr-un decret, posibil numai unui Dumnezeu Atotputernic, Dumnezeu a creat pe om în chip minunat.
Domnul Dumnezeu a făcut ceva din nimic sau a cauzat, a făcut să ia fiinţă ceva ce nu a existat mai înainte. Dumnezeu a creat pe om şi i-a suflat în nările lui suflare de viaţă prin care a devenit fiinţă vie, suflet viu. Istorisirea nu ne spune că Dumnezeu a creat un om primitiv, sălbatic, ci că El a creat un om dezvoltat cu toate facultăţile sale. Imediat după crearea omului, inteligentul Adam a dat nume fiarelor câmpului şi păsărilor cerului. El a fost un om perfect în viaţa morală, în viaţa intelectuală şi în cea fizică. Sufletul său, mintea sa, corpul său arătau că este după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.
11
Din acea stare frumoasă, sfântă şi perfectă, omul şi soţia lui au căzut în păcat. Prin neascultare, ei au ajuns mai prejos decât toate vieţuitoarele. Din această decădere, din această prăbuşire în adâncimile păcatului, ei niciodată nu s-ar fi putut elibera pe ei înşişi. însă Domnul Dumnezeu le-a promis un Eliberator. Prin sămânţa femeii, omul poate fi transformat în chipul lui Cristos, iar pomul vieţii şi raiul îi pot fi redate.
Omul a fost creat perfect, creat după chipul lui Dumnezeu, creat prin Cuvântul Domnului. Păcatul a întinat acea creaţie. Asta este relatarea Bibliei. Iată o explicaţie a fenomenului pe care îl vedem peste tot în jurul nostru.
Cealaltă explicaţie se numeşte ipoteză, teorie, adică o presupunere, un fel de ghicire. Susţinătorii ei caută să explice fenomenul apariţiei omului, lăsându-L pe Dumnezeu la o parte, îl prezintă pe om ca fiind produsul unui univers mecanic şi impersonal. Explicarea prezenţei omului pe pământ se numeşte teoria evoluţiei.
Teoria spune că undeva a luat fiinţă primul dintre protozoare ca o amibă, un mic animal unicelular cu corpul format dintr-o masă de protoplasma şi din acele fiinţe microscopice, prin nesfârşite forme tranzitorii, s-au dezvoltat, au evoluat oamenii care domină păsările văzduhului, peştii mării şi fiarele pământului.
N-aş putea să redau mai bine teoria decât o dă Charles Darwin în renumitul său volum intitulat „Originea speciilor". La pagina 153 din acea faimoasă carte, Darwin zice: „Analogia m-ar conduce la credinţa că toate animalele şi plantele descind din vreun prototip. Toate organismele au o origine comună; din astfel de forme inferioare şi intermediare s-au dezvoltat atât animalele cât şi plantele. Toate fiinţele organice care au trăit cândva pe pământ, poate că au descins dintr-o formă primordială". Aceasta este concluzia în partea din urmă a cărţii.
în cuvintele mele: undeva, cumva, a apărut o pată de substanţă de protoplasma, dar a fost aşa de mică încât nu putea fi văzută cu ochii neajutaţi, adică fără microscop. Şi au evoluat
12
toate formele de viaţă din lumea animală, toate formele de viaţă din lumea vegetală. Toate formele de viaţă pe care le vedem astăzi au evoluat dintr-o pată obişnuită de substanţă.
Trebuie admis că este o teorie ce-ţi taie respiraţia, te năuceşte. Dacă omul rămâne mirat la citirea istoriei creaţiei din Geneza, cât de mirat trebuie să fie când citeşte teoria evoluţiei, cum s-au dezvoltat toate formele de viaţă pe care le vedem azi. Este o teorie uimitoare. Şi chiar evoluţioniştii sunt un grup care

produc mirare. Spre surpriza mea, am constatat că singurul lucru în care sunt uniţi este această primă presupunere. Când merg mai departe de prima presupunere, se despart şi există atâtea teorii ale evoluţiei câţi evoluţionişti sunt. Fiecare îşi are partea sa nesigură. Fiecare îşi are ipotezele sale, fiecare îşi are teoria sa proprie. Singurul lucru în care sunt de aceeaşi părere este că toată viaţa a început într-o celulă primară.

- ACCEPTAREA TEORIEI EVOLUŢIEI

Această teorie, această ipoteză, spre mirarea mea, în general a fost acceptată de lumea intelectuală. Ei nu se întreabă cu privire la ea. Dacă tu ridici anumite întrebări, înseamnă că n-ai studiat, n-ai citit cărţi, că nu ai fost la şcoală. Căci orice om de ştiinţă, orice om de talie intelectuală ia de bună această explicare mecanică şi materială a dezvoltării formelor de viaţă pe care le vedem în lumea de azi.

E uimitor cum o ipoteză nedovedită a ajuns să fie primită ca un fapt de către ştiinţă. Iată, de exemplu, un citat dintr-un manual din şcolile noastre publice: „Omul şi maimuţa reprezintă fiecare o specie distinctă, ce au descins în mod egal dintr-un prototip comun. Acest om-simian generalizat (în latină maimuţa se numeşte „simia", iar în greacă pithekos; deci când întâlniţi termenii „pithekanthropus" şi „simian", să ştiţi că ei

13

derivă din cuvintele latineşti sau greceşti şi înseamnă maimuţă), acest strămoş a fost precursorul îndepărtat al omului şi a trăit în vremurile străvechi în miocen, una din cele patru diviziuni ale erei terţiare, cu vreun milion de ani înainte de *pithecan-thropus erectus.* Viaţa sa probabil era trăită în copaci, până ce creşterea climatului rece 1-a gonit în peşteri.

Iată, începutul altei cărţi despre originea şi evoluţia vieţii: „în această cercetare, nu mai este nevoie să acordăm timp şi spaţiu unor argumente proaspete cu privire la adevărul evoluţiei. Demonstrarea evoluţiei ca o lege de viaţă a naturii este cea mai mare ispravă intelectuală a secolului al nouăsprezecelea. Evoluţia a depăşit rangul de teorie".

Priviţi la începutul unui articol din revista „Life" cu privire la fosilele vii din Australia. Vorbind despre cangur, scrie:, jiiar-supialii în Australia trăiesc pe ulimul refugiu care li 1-a lăsat evoluţia". Apoi articolul continuă cu povestea acelor mar-supiali, spunând că sunt descendenţi din mamiferele timpurii, care s-au dezvoltat din reptile. Nu se argumentează. Aceasta este baza tuturor explicaţiilor vieţii. Totul se ia de bun, niciodată nu se spune că asta ar fi imaginaţia sălbatică a cuiva. Niciodată nu se spune că este o ipoteză ghicită de cineva. Este privită ca un fapt. Animalele s-au dezvoltat din reptile. Articolul spune că mamifere mai mari, mai inteligente şi mai agresive s-au dezvoltat pe alte continente. Nu se mai întreabă nimic. Este doar un fapt al vieţii. Atunci, evoluţia a produs în Australia acele animale curioase arătate în picturi.

Bine, frate pastor, de ce ridici tu întrebări? De ce nu poţi fi la urma urmei un evoluţionist credincios lui Dumnezeu?

Mulţi, mulţi, presupun că mult mai mulţi decât poate bănui cineva, dintre marii teologi şi conducători ai bisericilor de azi sunt evoluţionişti teişti. Ei spun că n-are importanţă pentru noi cum Dumnezeu a creat pe om. Lor le este tot una să creadă că Dumnezeu a creat pe om din protoplasma şi 1-a dezvoltat la starea de azi sau să creadă că Dumnezeu a creat pe om după cum este arătat în Biblie.

14

Darwin, în cartea sa „Originea speciilor", ridică aceeaşi chestiune. El zice: „Nu văd nici un motiv de ce părerile date în acest volum ar trebui să şocheze simţămintele religioase ale cuiva." Un celebru slujitor al Evangheliei mi-a scris: „în mod treptat am învăţat să văd că este tot atât de nobilă concepţia despre Dumnezeire crezând că Dumnezeu a creat câteva forme originale capabile de a se dezvolta pe eîe înseşi, ca şi a crede că Dumnezeu a creat pe om după cum zice Biblia".

Bine, de ce nu poţi fi, ca acel celebru slujitor al bisericii, un evoluţionist teist?

Sunt trei motive:

Eu nu sunt şi nu pot fi evoluţionist credincios sau un evoluţionist materialist sau orice alt fel de evoluţionist fiindcă întâi teoria nu este reală, ea nu este adevărată din punct de vedere biologic, ea nu este corectă din punct de vedere ştiinţific, nu este demonstrabilă. Orice om care iubeşte adevărul, care şi-a închinat viaţa sa lui Dumnezeu şi revelaţiei Sale, se va feri de un asemenea lucru ca teoria evoluţiei.

Evoluţionistul zice că el poate demonstra adevărul evoluţiei prin biologie, prin paleontologie, prin

embriologie, prin antropologie. Noi vom lua biologia, embriologia, paleontologia şi antropologia şi vom arăta că nu există un fapt în lumea aceasta care să poată fi demonstrat, nici unul, nu există în toate aceste ştiinţe, care să susţină ipoteza evoluţiei.

- DE UNDE A VENIT VIATA?

Al doilea motiv pentru care nu sunt evoluţionist teist este acesta: Ipoteza evoluţiei nu are nici o explicaţie pentru marile probleme ale vieţii, pe care eu în mod real doresc să le cunosc.
Unde au apărut primele coacervate, prima protoplasma celulară? De unde a venit apa să hrănească acea protoplasma? Cum a fost obţinută ea în acel vast, imens vid al spaţiului?

Cine a determinat-o? Ipoteza evoluţiei nu-mi rezolvă nici una din problemele mele.
Are evoluţia vreun răspuns? Cel mai bun răspuns pe care evoluţia 1-a putut da este ca cel pe care cei mai mulţi l-aţi citit într-un articol publicat de o revistă sub titlul: „Noi ghiciri făcute pe seama cum a apărut viaţa". Articolul este o comunicare făcută în faţa Societăţii Americane pentru răspândirea ştiinţei. El spune că în timp ce pământul a fost acoperit cu gaze otrăvitoare, posibil că a venit un trăsnet prin acele gaze şi posibil că a făcut o combinaţie de chimicale care au căzut în mare, în ocean şi acolo posibil că au făcut aminoacizi, substanţe care se găsesc şi în structura corpurilor vii. Aceasta este cea mai bună presupunere despre originea vieţii pe pământ.
Se poate un om îndopa pe sine cu aşa coji, cu aşa pleavă? Dar de unde s-a ivit fulgerul, de unde au apărut apele în ocean, de unde a ieşit pământul, de unde au provenit gazele? Găsesc aici vreun răspuns? Nu, totul este obscur, întunecat, vid, fără ecou şi fără scop. Joseph Le Conte a zis: „Dacă viaţa a apărut pe pământ în mod spontan, din cele mai inferioare forme, prin procese naturale fizice sau chimice, condiţiile necesare pentru o aşa extraordinară schimbare cu greu s-ar putea să se întâmple chiar şi numai o singură dată în istoria pământului. Ba acum sunt nu numai improbabile, ci de neînchipuit". Cum de s-a întâmplat numai o dată, chiar numai o dată? Privind în urmă prin negura vremilor, chiar şi Huxley admite: „N-am găsit nici o dovadă despre începuturile vieţii şi de aceea sunt lipsit de orice mijloace de a forma o concluzie definită cu privire la condiţiile apariţiei ei".
De unde a apărut viaţa? Evoluţionistul spune că a fost o vreme când în lumea asta nu a fost viaţă. Ştiinţa afirmă că a fost o vreme când n-a fost viaţă pe pământ. Cartea lui Dumnezeu spune că a fost o vreme când n-a fost viaţă pe pământ.
Evoluţionistul spune că ea a apărut de la sine. Dar generaţia spontană n-a fost văzută de nimeni niciodată, nu a putut fi

produsă, este ceva ce nu se poate produce. Atunci de unde a venit? Biblia spune că Dumnezeu a creat-o. Aceasta mă duce la ultima mărturisire.
De ce nu sunt un evoluţionist teist?
Am spus că teoria evoluţiei nu este ştiinţifică, nu se poate demonstra. Am spus că ea nu-mi oferă explicaţii pentru marile întrebări cu privire la viaţă. Al treilea motiv este că ea e greşită, nu este bună din punct de vedere spiritual. Trebuie să alegi. Nu poţi călări doi cai ce aleargă în direcţii opuse. Biblia şi ipoteza evoluţiei spun două lucruri cu totul diferite.
Biblia prezintă o lume creată de Mâna lui Dumnezeu. Biblia prezintă o Divinitate personală prin a cărui putere infinită au fost chibzuite, formate şi făcute toate lucrurile. Teoria evoluţiei spune că toate aceste lucruri s-au făcut printr-un proces material de acţiuni impersonale, pentru care autorii teoriei nu dau nici o explicaţie. în mod impersonal, mecanic, aceste lucruri s-au întâmplat, s-au realizat şi au rezultat în măreţul fenomen pe care-1 vedem astăzi.
Noi trebuie să credem ori una, ori alta. Chiar Dumnezeu nu Se poate tăgădui pe Sine, nici Dumnezeu însuşi nu poate lucra pe două principii diferite, opuse. Biblia spune că omul a fost creat perfect şi aşezat în grădina Eden, cu toate facultăţile pe care le posedă azi, că a căzut, s-a prăbuşit şi a coborât sub aspect moral şi spiritual, tot mai jos. Teoria evoluţiei spune că el a început ca o celulă primordială şi că s-a dezvoltat, s-a dezvoltat şi merge în sus de atunci. Sunt două idei diametral opuse.
Apoi ce este cu problema păcatului? După Biblie, păcatul este o încălcare a legii morale a lui Dumnezeu. Ce este păcatul în evoluţie? Păcatul nu este decât o frână a strămoşilor noştri, o piedică în urcuşul nostru.

Evoluţia violează în întregime Cuvântul lui Dumnezeu, ispăşirea lui Cristos, predicarea Evangheliei, a mesajului lui Isus. Totul este egal cu zero.
Niciodată n-am văzut un teolog sau un filozof care să creadă Biblia şi în acelaşi timp să creadă şi teoria evoluţiei. Sunt

două lucruri opuse. Noi avem de ales între ele, luăm o direcţie sau cealaltă.
în ziua când se va putea demonstra că viaţa a apărut prin generaţia spontană, fără Dumnezeu; în ziua când se va putea demonstra că n-a fost nici un Dumnezeu la crearea omului, ci că el s-a dezvoltat la întâmplare; în acea zi, fraţii mei credincioşi, şi eu va trebui pe tăcute să-mi strâng cortul şi s-o iau din loc.
— Bine, dar vă aşteptaţi să vă daţi demisia? Vă aşteptaţi să părăsiţi slujba, să lăsaţi Biblia? Vreţi s-o terminaţi cu pre-dicarea Evangheliei?
— Nu, fiindcă eu am asigurarea că mâna care a scris Cartea, este aceeaşi mână care a înscris Numele Său pe ceruri, precum şi pe cea mai umilă insectă ale cărei aripi reflectă gloria soarelui ce străluceşte deasupra ei.
Aceasta îmi este introducerea. Scopul meu este ca nu prin teorii, ci într-o serie de predici succesive să arăt prin biologie, prin embriologie, prin paleontologie, prin antropologie, prin anatomie, capodopera Dumnezeului care ne-a făcut şi ne-a iubit, şi care ni S-a dăruit nouă.
CAPITOLUL

2

MĂRTURIA BIOIOGICĂ

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, 1-a făcut după chipul lui Dumnezeu: parte bărbătească şi parte femeiascăi-a făcut".
Geneza 1:27
Este un lucru uimitor că în scurgerea vremurilor, oamenii au ajuns să accepte teoria evoluţiei ca adevăr pur, fără o cercetare minuţioasă, fără argumentare, fără apărare. Ea a ajuns o doctrină acceptată în cercurile intelectuale, academice şi chiar în lumea eclesiastică.
De exemplu revista „Time" nu demult a avut un articol, care începea cu următoarea frază: „Multă vreme se părea că lupta contra evoluţiei aproape că a încetat..." Ce înţelege revista Time când spune că „se părea că lupta contra evoluţiei aproape că a încetat"? înseamnă oare că lupta contra evoluţiei a fost contra doctrinei? Nu, ceea ce înţelege revista este că bătălia contra evoluţiei „aproape a-ncetat" în aceea că bătălia a fost pierdută. Oamenii au ajuns la concluzia că evoluţia este o teorie deplin acceptabilă despre originea şi dezvoltarea fenomenului vieţii şi a tuturor formelor ei.
Un alt lucru. Recent am primit o notiţă din partea distinsului judecător federal T.Whitfield Davidson. Marele jurist mi-a trimis o copie după lecţia ce a ţinut-o la clasa lui de Şcoală

Duminicală, intitulată: „Credinţa părinţilor noştri". Pe pagina a cincisprezecea a lecţiei, judecătorul se referă la Darwin şi la cartea sa „Originea speciilor" prin cuvintele: „Concluziile sale au fost universal acceptate şi cine nu le respectă nu este considerat ca om cu pregătire".
Pentru importanţa lecţiei, voi continua să redau ce spune judecătorul despre Darwin:
„Oricum, bazele concluziilor pe care el şi-a fondat teoria sunt doar cu ceva mai sus de o bănuială. Sub aspectul regulilor de evidenţă circumstanţială, el n-a putut dovedi nici un fapt înaintea unui judecător sau a unui juriu. Dacă teoria lui ar fi corectă, ar fi bine; fiind incorectă, ea a făcut mult rău creştinismului. Istoria ne descoperă că omul de acum 6 000 de ani, a fost tot ca şi cel de azi. Dacă maimuţa n-a produs un nou om în 6 000 de ani, de unde putem şti că în altă dată ea a devenit om? Maimuţa este încă cu noi. O puteţi vedea în grădinile zoologice. De altfel, ea trăieşte în junglă. De ce nu ne dă o nouă progenitură, un alt soi de oameni? O ultimă ediţie ar putea fi îmbunătăţită mult faţă de prima".
Evoluţia a devenit o teorie acceptată şi o explicare a fenomenului şi a dezvoltării vieţii de pretutindeni. în cartea „Originea şi evoluţia vieţii" de Henry Fairfield Osborn, citim: „In această cercetare, nu mai este necesar să pierdem timp şi spaţiu pentru noi argumente pentru susţinerea adevărului evoluţiei.

Demonstrarea evoluţiei ca o lege de viaţă a naturii este cea mai mare înfăptuire intelectuală a secolului al nouăsprezecelea. Evoluţia a depăşit rangul de teorie".
Totuşi, în aceeaşi carte, o jumătate din pagina pe care a zis că nu trebuie să se piardă timp, Prof. Osborn, o închină dovezilor că originea şi evoluţia vieţii este imposibilă fără o generaţie spontană. El pare să creadă că generaţia spontană a vieţii trebuie dovedită mai întâi de toate din evoluţie. Şi totuşi

cel mai greu lucru de dovedit din toată lumea este generaţia spontană a vieţii.
Această minciună monstruoasă cu privire la dezvoltarea vieţii prin procese evoluţionare, am spus, a ajuns să fie acceptată de cercurile scolastice, academice, ştiinţifice şi eclesiastice. E o tăgăduire a lui Dumnezeu, o tăgăduire a sufletului omenesc; ea face din om o vită, o fiară; ea goleşte lumea de toate acele lucruri sfinte pe care Dumnezeu le-a revelat în Cartea Sa. Cu toate acestea, a ajuns să fie doctrina aceptată de cercurile de intelectuali din jurul nostru.
Ţinta acestei analize a noastre este de a dovedi că faptele biologiei dispreţuiesc şi repudiază teoria şi ipotezele evoluţiei. Analogiile pe care le vedem în jurul nostru de schimbare şi dezvoltare a vieţii şi a naturii nu susţin evoluţia ci o contrazic.

- DEZVOLTĂRI LA INSTITUŢIA SMITHSONIANĂ

Mulţi aţi vizitat Instituţia Smithsoniană şi aţi putut vedea acolo anumite faze de dezvoltare a unor maşini şi aparate. Aici se poate vedea acea căruţă fără cai, cu motor de doi cilindri; apoi cum în scurgerea anilor, de la acea formă rudimentară, s-a ajuns la automobil şi cum el s-a dezvoltat în stil şi frumuseţe ajungând la frumoasa limuzină de azi.
Tot acolo se pot vedea demonstrate formele de evoluţie ale telefonului, ale telegrafului, ale radioului, precum şi ale altor aparate şi instrumente ştiinţifice, de la începuturile lor până la formele excelente de azi. Uneori, folosim cuvântul *evoluţie* referindu-ne la aceste dezvoltări, dar teoreticienii doctrinei evoluţiei nu agreează aşa ceva, cu un aşa sens, cu o aşa definiţie. Când ne referim la evoluţia automobilului, ne referim la dezvoltarea care a avut loc prin aplicarea geniului minţii şi dibăcia mâinii omului.

Toate aceste dezvoltări în perfecţionarea automobilului, a aparatului de radio, a televizorului sunt expresia gândirii omeneşti, a iscusinţei omului.
V-au sugerat ele cât de cât că aceste dezvoltări s-au făcut de la sine, printr-o generaţie spontană? V-au sugerat aceste perfecţionări că ele s-au desfăşurat pe baza puterii şi a legilor inerente în acea căruţă fără cai? Aţi spune: „Este absurd aşa ceva! Este imposibil!" Şi totuşi acesta este sensul exact în care teoreticienii folosesc cuvântul „evoluţie". Cu privire la revoluţia anorganică, ei se referă la dezvoltarea materiei anorganice dintr-o formă în alta. Iar cu privire la dezvoltarea materiei organice, ei se referă la dezvoltarea vieţii dintr-o formă în alta.
Spui că este absurd ca un om să creadă că un automobil sau un aparat de radio s-ar fi putut dezvolta pe sine. A fost necesară o minte ingenioasă care să gândească şi să producă acea dezvoltare.
Dacă ai fi luat acea căruţă fără cai şi ai fi pus-o pe un teren viran ca să evolueze de la sine, datorită puterilor ce sălăşluiesc în ea, şi ea ar fi început să se dezvolte, să evolueze în automobilele de toată frumuseţea pe care le avem azi, asta nu ar fi fost o evoluţie. Nu, din pricină că acea căruţă era un fel de automobil. Ci dacă ai fi observat acolo pe locul viran că începe să-i crească aripi, că încep să se dezvolte în altceva, să zicem într-un avion cu reacţie sau într-unui supersonic, aceasta ar fi evoluţie.
Spui: „E ceva cu totul absurd!"
Nu este cu nimic mai absurd decât ceea ce zic oamenii că din nimic a ieşit ceva, că din ceva a apărut microscopica ainibă, din amibă a apărut peştele, din peşte a apărut o amfîbie, din amfibie a apărut o reptilă, din reptilă a apărut o pasăre, din pasăre un mamifer, din mamifer a apărut omul. Şi una şi alta sunt ceva ridicol şi absurd. Spun că nu există nici un fapt spre a le susţine, nimic demonstrabil, nimic observabil, nicicând şi nicăieri pe pământ nu s-a pomenit aşa ceva.
Mutaţii, modificări şi varietăţi sunt văzute pretutindeni. Iată nişte trandafiri: unul este galben, altul roşu, altul roz, altul
portocaliu, altul alb, toate felurile de trandafiri. Acestea sunt varietăţi. Uitaţi-vă la găini, sunt de toate felurile: mari, iniei, negre, albe, roşii, galbene, pestriţe. Aceasta datorită unor modificări. Ele sunt soiuri

sau varietăţi în cadrul speciei. Există modificări, mutaţii pretutindeni, dar nicăieri nu se găsesc transmutaţii. Aceasta este evoluţia. Când dintr-o găină, ar rezulta, la un moment dat, un bou sau chiar o capră ori un iepure, acesta ar fi evoluţie. Când un trandafir s-ar dezvolta, s-ar dezvolta, ar progresa până ar ajunge un portocal, aceasta ar fi o transmutaţie, deci o evoluţie.
Ipoteza evoluţiei nu este în stare să dea socoteală de fenomenul vital diferit pe care îl vedem în jurul nostru. Aici nu este nimic, nimic şi aici este ceva. Cum se explică acel ceva care este în nimic, un lucru într-un spaţiu gol în jur?
Evoluţia spune că ceva a evoluat. A evoluat, dar din ce? „Bine, nu ştiu" A evoluat, dar de unde a evoluat? în mod inevitabil, răspunsul evoluţiei la orice întrebare vitală, la orice fenomen diferit este „Nu ştiu".
Herbert Spencer din secolul al nouăsprezecelea s-a gândit să aplice argumentele evoluţiei organice, propuse de Darwin, la materia anorganică, la evoluţia întregului univers. Dar când a ajuns la marea culme a problemei a zis: ,^m început cu o mare cauză necunoscută".
Proverbul latin este încă valabil: „Din nimic, nimic nu iese", între spaţiu care este gol, vid, şi cel mai mic firicel de praf există o prăpastie grozavă pe care evoluţia nu poate nici măcar să înceapă a o explica. Şi evoluţia, după cum este lipsită de o explicaţie a începuturilor materiei, tot aşa este lipsită de o explicaţie a începutului vieţii şi a formelor de viaţă.

- O LUME ÎNSĂRCINATĂ CU VIAŢA

Lumea aceasta este însărcinată cu viaţa. Există viaţă în pata" de praf. Există viaţă în picătura de apă din igrasie. Există viaţă

în aerul pe care îl respirăm. Există viaţă în adâncimile oceanului. Există viaţă în fundul cavernelor. Există viaţă sub soarele fierbinte, arzător al Saharei. Există viaţă chiar şi în cel mai mic lac din pustie. Viaţa este pretutindeni.
Pe a cui socoteală pui prezenţa vieţii în această lume?
în cercetarea mea prin lucrările evoluţioniştilor, n-am fost în stare să găsesc decât trei bănuieli ale lor în această privinţă.
1. O parte din evoluţionişti bănuiesc că viaţa pe planeta noastră a fost adusă în germeni de vreun meteorit ce a căzut pe pământ. Dar aceasta nu rezolvă problema, ci doar îi mută originea de pe pământ în altă parte. în loc să găsim aici începuturile vieţii trebuie să le căutăm pe altă planetă. Dar cum s-a ajuns să fie viaţă pe altă planetă sau sub alt soare? Această teorie nu este un răspuns.
2. Altă teorie a evoluţiei este că viaţa a apărut dintr-o dată printr-o generaţie spontană. Această teorie se învaţă azi de copiii noştri în şcoli. Ei spun: „Profesorul meu de biologie şi profesorul meu de ştiinţă ne-a spus că viaţa a început într-o spumă verde". Am fost surprins şi totodată uimit de aşa ceva. Căci mă gândeam că în ultima parte a secolului al nouăsprezecelea Louis Pasteur a demonstrat pentru toate timpurile că nu există o generaţie spontană a vieţii.
Eu pot să iau nişte fân şi să-1 pun în apă şi foarte curând apa va mişuna de vietăţi, dar aceasta din cauza prezenţei vieţii pe fân şi în apă. Ele apar din celule, din spori, din seminţe sau ouă.
Pasteur a demonstrat că viaţa pe pământ nu poate proveni din neviaţă, ci doar dintr-o viaţă antecedenţă. Dacă un lucru este steril, el rămâne steril. Niciodată nu s-a putut da o dovadă demonstrabilă că generaţia spontană s-ar fi petrecut sau că se va petrece vreodată. Unii din cei mai mari savanţi spun că este ceva de neînchipuit, cu totul imposibil să apară viaţa în chip spontan.
3. Ultima presupunere în ce priveşte începuturile vieţii este cea pe care o citesc prin ziare şi reviste. Ea este părerea unor

evoluţionişti de astăzi. Ei spun că viaţa a apărut cu totul la întâmplare, în mod accidental. De exemplu, un fulger puternic a trecut prin pătura gazoasă, prin aburii ce înconjoară pământul şi a creat viaţa, o celulă vie, care a căzut în ocean şi care apoi s-a dezvoltat, a evoluat până ce a apărut omul.
Această băniuială îmi aminteşte de un scurt pasaj pe care l-am citit în revista Reader's Digest. Citând pe Prof. Edwin Conklin, marele biologist al Universităţii Princeton, scrie: „Probabilitatea ca viaţa să apară la întâmplare, prin accident este comparabilă cu probabilitatea ca un dicţionar neprescurtat să rezulte dintr-o explozie într-o tipografie". Chiar aşa.

Nu numai că teoria, ipoteza sau bănuiala evoluţiei, cum vrei s-o numeşti, nu este în stare să explice nici unul din fenomenele de diferenţiere pe care le vedem în jurul nostru, dar un alt lucru întâlnim de care trebuie să ţinem seamă. Fixitatea speciilor este o înfruntare aspră, ea repudiază teoria evoluţiei. O specie este ceva solid, o unitate organică închisă. Dumnezeu a făcut-o aşa. în cadrul speciei pot fi variaţii, se pot face modificări. Pot fi schimbări şi dezvoltări, dar în cadrul speciei. Specia nu poate fi încălcată. Niciodată nu s-a putut demonstra că s-au trecut limitele speciei. Aceasta este în acord cu legea lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu a zis ca păsările cerului, peştii mării, fiarele câmpului să fie după soiul lor, şi ele niciodată n-au deviat de la această lege.
Oricare ar fi forma de viaţă, ea dă naştere unei progenituri după felul ei. Nu există excepţii de la aceasta nici în perioada erelor geologice, nici în timpurile primitive, nici în perioada istoriei, nici în vremurile ce se pot cerceta, nici în vremea contemporană. Fixitatea speciilor este o alee oarbă pe care evoluţia ajunge la moarte. Ea este Rubiconul pe care evoluţia nu-1 poate trece.
Există ceva bun şi în aceasta, ceva frumos. Cineva mi-a trimis o caricatură cu două maimuţe, atârnate într-un copac.
25
Maimuţoiul îşi scarpină capul, maimuţa îşi alăptează puiul ce-1 ţine cu mâinile ei. Maimuţa-mamă zice către maimuţa tată: „Slavă Domnului că e normal; mă temeam de evoluţie!"
Noi putem demonstra acest fapt. Fixitatea speciilor, legea lui Dumnezeu, care le leagă într-un tot de nezdruncinat este un fapt observabil, un fapt demonstrabil oriunde şi peste tot, în orice eră geologică, precum şi în vremurile ce se pot cerceta.
Să luăm, de exemplu, infuzoria, acea vietate unicelulară, formată din protoplasma, ce se află peste tot în lume în milioane sau trilioane nenumărate. Se află peste tot. Un protozoologist, cu microscopul, se poate uita la aceste fiinţe. Şi ele se deosebesc între ele, ca şi un cal de o vacă, ca şi un bou de un porc, ca şi un măgar de o găină. Sunt cu totul diferite între ele: sunt diferite în felul de locomoţie, în sistemul digestiv, în felul de a respira, în felul de înmulţire. Infuzoriile sunt uimitor de diferite, totuşi într-o privinţă sunt toate la fel: toate vietăţile acestea uni celulare dau urmaşi întocmai ca ele. în aceasta nu este nici o excepţie. Aceste vieţuitoare ale lui Dumnezeu, mici de tot, pot fi observate, studiate în miliarde şi miliarde de exemplare şi în mii şi mii de generaţii. Progenitura lor este exact ca părinţii. Parameciumul, protozoare din clasa ciliata, ce se mişcă în formă de spirală, după de o mie de ori o mie de generaţii este tot acelaşi paramecium. Amiba, după o mie de ori o mie de generaţii, este'aceeaşi amibă. Niciodată nu se schimbă. Niciodată nu evoluează. Niciodată nu se transformă în altceva. Sunt exact aceleaşi cum le-a făcut Dumnezeu la început.
„O, frate, stai un moment, poţi zice, trebuie să-ţi dai seama că noi putem vedea aceste vieţuitoare numai de la descoperirea microscopului, Nu trebuie să uităm că în perioada erelor geologice nu a fost microscop".
Viaţa a început în era paleozoică, acum milioane şi milioane de ani în urmă. în perioada siluriană a erei paleozoice, pe fundul oceanului se afla micuţul coral sau mărgean de mare, care îşi
26
făcea acolo lucrul său. Viaţa fosilă a acelei perioade siluriene poate fi văzută astăzi, şi după trecerea acelor milioane şi milioane de ani, coralii lucrează astăzi pe fundul oceanului exact, în mod identic cum au lucrat coralii în perioada siluriană, atunci în zorii vieţii. Niciodată nu s-au schimbat. Niciodată n-au evoluat. Dumnezeu i-a aşezat acolo.
Toate aceste forme de viaţă se află şi azi în jurul nostru. E curată supoziţie să afirmi că amiba este mai bătrână decât calul sau decât oricare altă creatură a lui Dumnezeu. Dacă omul se trage dintr-un antropoid, iar viermele dintr-o amibă de ce noi nu vedem niciuna din numeroasele forme tranziţionale în viaţa contemporană azi sau în erele geologice?
Este un fapt uimitor că din nenumăratele milioane şi miliarde şi trilioane de forme tranziţionale presupuse că au fost în transformarea de la amibă la om, nu poate fi văzută nici una azi. Ba ou se găseşte nici una nici în viaţa din erele geologice sau în scurgerea istoriei. Nu, nici una. De ce evoluţioniştii nu produc măcar una şi să zică: „lată un exemplar de formă tranziţională prin care o specie s-a transformat în altă specie?"
Nu se pot găsi, nu pot fi produse şi nu pot fi demonstrate. Dumnezeu a fixat speciile, le-a pus hotare peste

care nu pot trece. Aceasta este în acord cu legea Dumnezeului Atotputernic.
Etheridge, marele şi eminentul paleontolog al Muzeului Britanic, a zis odată:„Nu există o iotă de dovadă în acest mare muzeu de transmutare a speciilor." Nici una, nici una. N-a existat aşa ceva. Fixismul speciilor este un afront, o repudiere a ipotezei evoluţiei.
Evoluţia nu poate da socoteală de prezenţa materiei în lumea aceasta sau cum ceva a apărut din nimic. Evoluţia nu poate lămuri începuturile vieţii, cum viaţa a apărut din materia moartă. La fel nu poate explica minunatul şi misteriosul psihic, pe care noi îl numim suflet, nu poate explica spiritul omului, gândirea, sclipirile minţii.

- MINTEA ŞI SUFLETUL OMULUI

Ce spune evoluţia despre dezvoltarea minţii şi de unde a venit ea?
La apariţia vieţii, ni se spune că atomi de carbon, de nitrogen, atomi de hidrogen, alături de puţin sulf şi puţin fosfor s-au unit şi au dat viaţa.
Aceasta nu explică nimic. Este doar o jonglerie de cuvinte. Oriunde întâlnim viaţa, oriunde apare viaţa, găsim o serie de proprietăţi şi calităţi împreună ce nu pot fi măsurate. Găsim calităţi de diferite categorii cu totul aparte..
Oriunde este viaţă se constată un scop. Există acomodare la împrejurări. Există o alegere. Oare are scopul formă, culoare, densitate sau greutate? Poţi să zici că scopul este rotund sau pătrat? Poţi să stabileşti ce densitate are? Aceste calităţi sunt cu totul diferite de cele fizice.
în mări şi oceane sunt nenumărate miliarde şi miliarde de vietăţi microscopice. Unele se numesc radiolare, protozoare cu carapace, altele diatomee, alge monocelulare cu cochilie şi silice. Ceea ce vreau să ştiu este: cum se face că aceste mici vieţuitoare ştiu să aleagă între o moleculă din substanţa aceasta sau din cealaltă pentru a-şi zidi fiecare casa în felul ei?
„Dar, domnule pastor, vei zice tu, noi avem un răspuns. Darwin le-a învăţat; Einstein le-a învăţat aşa ceva". Sau poate altul are pretenţia în a zice: „Nu, eu le-am învăţat".
Ca tu să faci aceasta este atât de plăcut şi de simplu ca şi cum ai presupune că aceste calităţi ar proveni din proprietăţile fizice. Dumnezeu le-a învăţat, le-a dat legea cum să aleagă între o moleculă de cretă sau una de siliciu spre a-şi clădi casa.
Ai reflectat vreodată asupra înţelepciunii furnicii? Şi totuşi, aceste proprietăţi de pregătire, de înţelepciune, de alegere în furnică nu sunt decât expresia acelor firicele fine de materie vie numite nervi sau ganglioni. Ganglionul central al furnicii, prin care ea îşi dirijează viaţa, acel firicel de materie nu este

mai mare decât a zecea parte din gămălia unui ac. Totuşi, furnica are o viaţă socială bine rânduită, trăieşte în colonii şi practică diviziunea muncii: au regine şi doici, soldaţi şi paznici, săpători şi aducători de hrană; pregătesc hrană pentru puiet şi pregătesc hrană pentru zilele ploioase. în toate privinţele, ele dovedesc altruism şi înţelepciune.
Cum s-a ajuns la acea înţelepciune în acea fărâmă de materie vie? Cine a pus-o acolo?
Există o calitate deosebită în acea particularitate care face materia să fie vie, particularitate care depăşeşte orice calitate pe care o prezintă materia. E ceva cu totul aparte, ceva imaterial, ceva ce nu se poate măsura.
Evoluţioniştii au altceva de zis despre dezvoltarea minţii, în evoluţia vieţii, zic ei, în desfăşurarea ei, calităţile minţii s-au dezvoltat din cauza luptei pentru existenţă, pentru supravieţuire. Au supravieţuit numai cei ce s-au adaptat mai bine. După cum vedeţi, ei spun că numai acei indivizi au supravieţuit, care au fost mai ascuţiţi la minte. Nu au nici o explicaţie pentru acele calităţi imateriale din materia vie. Ar însemna să-L recunoască pe Dumnezeu. Dar în loc de a-L admite pe Dumnezeu ca primă cauză, ei afirmă că aceasta s-a dezvoltat în lupta vieţii. Este o teorie interesantă până ce ajungem să privim la dezvoltarea omului. în evoluţia omului, ni se spune, că aceste caracteristici au apărut din pricina luptei sale pentru existenţă. Cei mai capabili au supravieţuit cei mai slabi au pierit. Iată de unde au venit aceste calităţi, care s-au dezvoltat în om.
Eu aş vrea să pun doar o simplă întrebare: în perioada de evoluţie a omului, ce rol a jucat iubirea de muzică în lupta pentru existenţă, pentru supravieţuire? Dacă atunci s-au dezvoltat aceste calităţi care l-au făcut capabil pentru viaţă, ce rol a avut în această luptă dragostea lui pentru artă? Ce rol a avut dragostea pentru frumos în lupta pentru supravieţuire?

Când un om priveşte la un minunat apus de soare şi admiră frumuseţea culorilor rânduite de Dumnezeu; când priveşte
29
firmamentul şi vede capodopera lui Dumnezeu; când ascultă o frumoasă cântare veche şi inima lui răspunde ca o coardă ce a fost atinsă, mă întreb ce au avut acestea de-a face cu lupta pentru supravieţuire? în ce fel l-au ajutat ele în această luptă?
Aceste calităţi vin de la Dumnezeu. Căci Dumnezeu 1-a creat după chipul şi asemănarea Sa.
Şi lui Dumnezeu îi place un apus de soare. îl face să fie ca pictat cu toate culorile penelului. Dumnezeu iubeşte scăpăratul stelelor pe firmament şi a sădit această dragoste şi în inima omului. Dumnezeu iubeşte muzica sferelor şi cântarea îngerilor în slavă. Oare nu ne spune în Psalmul 8:5: *,J^-ai făcut cu puţin mai pe jos decât Dumnezeu, şi l-ai încununat cu sla vă şi cu cinste?".*
Aceste daruri ale minţii sale, aceste daruri ale sufletului său, aceste daruri ale inimii sale, ale vieţii sale nu sunt proprietăţi ale materiei fizice. Ele sunt imateriale, nespaţiale, nesupuse măsurătorilor noastre de capacitate, de greutate sau de lungime. Ele provin din chipul şi asemănarea Dumnezeului atotputernic care 1-a făcut pe om şi 1-a înzestrat cu toate aceste facultăţi pe care noi le vedem.
CAPITOLUL

3

MĂRTURIA EMBRIOLOGIEI

„Şi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră".
Geneza 1:26
Ipoteza evoluţiei omului a fost acceptată nu numai în cercurile academice, ci şi în cele eclesiastice. De exemplu am citit că un teolog a spus următoarele: „Din 1910 mi-am formulat părerile mele spre o recunoaştere a teoriei evoluţiei. Aplicarea ei la om timp de aproape 30 de ani, m-a făcut să-mi dau seama că este posibilă, că e probabilă, că e ca sigură". El este un mare teolog al unei confesiuni şi spune că după 30 de ani de studiu a ajuns la concluzia că evoluţia în crearea şi dezvoltarea omului este un fapt sigur.
Predicând din acest text, nu vorbesc simplu ca un predicator, căci trebuie să spun că dacă teoria evoluţiei este acceptată, are repercusiuni grozave, nemaipomenite asupra credinţei creştine, şi acele repercusiuni sunt extrem de tragice. Dacă ceva a apărut din nimic, dacă din acel ceva ce a ieşit din nimic a apărut viaţa, celula vie, dacă din acea amibă a evoluat larva, apoi din larvă a evoluat un peşte, din peşte s-a transformat în amfibie, din amfibie în reptilă, din reptilă a evoluat şi a ieşit o pasăre, din păsări au evoluat mamiferele, iar din mamifere a evoluat omul, dacă din starea de pustiu şi gol de la început
31
până la apariţia omului totul s-a făcut prin evoluţie, atunci nu mai ai loc pentru Dumnezeu, cu nici un chip, ci trăieşti într-o lume materială mecanică.
Ba are urmări tragice în religie nu numai prin aceea că îl izgoneşte pe Dumnezeu din viaţă şi din lume, dar repudiază şi lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos. Dacă adevărul evoluţiei este stabilit, dacă faptul ei poate fi demonstrat, atunci să căutăm să câştigăm timp, să ne prelungim viaţa ca să putem evolua ca fiinţe cereşti, în arhangheli nemuritori.

- NU MAI ESTE NEVOIE DE SALVARE

Conform lucrării răscumpărătoare a lui Cristos, omul a fost creat perfect, dar a căzut în păcat şi Cristos a făgăduit să-1 restaureze la starea sa originală de perfecţiune. Această lucrare răscumpărătoare a lui Cristos este experimentată în viaţa credincioşilor Săi de azi. Dar dacă evoluţia este corectă, atunci toate acestea nu mai au nici o valoare. Biblia însăşi nu mai este revelaţia lui Dumnezeu, nici Cristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci Biblia este produsul minţii omului evoluat, dornic după ceva mai înalt, după ceva mai bun.
Atunci acordaţi-ne timp şi în cele din urmă vom evolua, vom ajunge să dobândim acele caracteristici sfinte, minunate spre care tinde atât de mult inima omenească.
Nu putem noi citi? Nu putem vedea? Nu putem noi cerceta?
Este vreo scriere a vreunui om de ştiinţă pe care noi să nu o putem citi? Există ceva să vadă el şi noi să nu putem vedea? Există ceva să spună el şi noi să nu putem pricepe? Nu, noi putem citi, noi putem vedea, noi

putem cerceta pentru noi înşine. Tocmai aici este tăria acestor mesaje că citind, privind şi cercetând, constaţi că în ştiinţă nu este nici un fapt care să demonstreze, să dovedească ipoteza apariţiei pe cale de evoluţie a omului.

în capitolul trecut ne-am oprit la biologie şi am arătat că faptele, nu teoriile, nu ipotezele, repudiază, resping teoria evoluţiei. Astăzi mă voi ocupa de faptele embriologiei. Embriologia cu faptele ei dezaprobă, respinge teoria evoluţiei.

Tot ce are viaţă se compune din particule mici numite celule. După cum un zid este clădit din cărămizi, tot aşa orice corp este clădit din celule. O celulă poate fi completă şi să aibă viaţă în sine, ca şi amiba sau parameciumul, în care toate funcţiunile vitale ale vieţii sunt exercitate în cadrul celulei.

Animalul poate fi un metazoar, adică să aibă corpul format din milioane sau trilioane de celule. în corpul omenesc sunt aproximativ 300 000 000 000 000 (trei sute de trilioane) celule, toate organizate într-un uimitor complex, pe organe separate ce au funcţii deosebite, însă toate împreună alcătuiesc corpul.

în celula vie de amibă există trei proprietăţi uşor de recunoscut, uşor de observat. Una este puterea ei de mişcare spontană. Amiba îşi scoate din ea un pseudopod, un fel de picior fals, o alungire a ei, apoi ea trece toată în acel picior, astfel se mişcă. Deci are putere de mişcare spontană. La fel are putere de asimilare. Aşază acea fărâmă de protoplasma numită amibă în condiţii prielnice unde să poată asimila hrana şi vei constata că ea creşte în mărime, va vieţui exercitându-şi funcţiunile de creatură vie. A treia proprietate a ei este puterea de reproducere. Minunea mitozei, a diviziunii celulei se petrece sub ochii tăi. Acea micuţă amibă care este una, se va divide în două; cele două celule, mama şi fiica, vor semăna în totul una cu alta. Deci, copiii celulei seamănă în totul cu părinţii.

- MINUNEA MITOZEI

Unul din uimitoarele lucruri ce se petrec în lumea noastră este minunea mitozei, adică a diviziunii celulei. Nu este necesar să ne întoarcem în urmă până în negura vremurilor spre a ne uimi de minunata mână creatoare a lui

Dumnezeu. O putem vedea în tot ce ne înconjoară. Minunea creaţiei, într-un fel oarecare, o putem vedea şi azi.

Minunea mitozei începe cu o celulă vie, cu celula-mamă. Pe dinafară, celula are un înveliş, iar pe dinăuntru este protoplasma, materia vie, formată din două părţi: citoplasmă şi nucleul. în nucleu se află nişte granule mărunte de tot, numite cromatină. Denumirea vine de la posibilitatea de a colora uşor aceste granule spre a putea fi bine observate sub microscop.

Să mergem să vedem diviziunea celulei, o minune a lui Dumnezeu. întâi toate granulele de cromatină formează un firişor, acesta se rupe în mici beţi soare numite cromozomi. în acest timp, membrana nucleului se resoarbe, iar cromozomii se aşază în plan ecuatorial, totodată fiecare cromozom se despică longitudinal în doi cromozomi. Pe când se petrec acestea în sânul nucleului, în citoplasmă se constituie nişte filamente ce formează fusul de diviziune. Cromozomii sunt atraşi de polii acestui fus, jumătate de o parte, jumătate de alta, formând doi nuclei care se înconjură cu membrană. Astfel avem două celule complete.

Acesta este miracolul mitozei. Ce o face să lucreze? Cine o provoacă? Cine îi vorbeşte micii celule? Cine o învaţă ce trebuie să facă?

în fiecare specie numărul cromozomilor este exact acelaşi în fiecare celulă. Nu este nici o excepţie. în fiecare celulă din corpul omenesc sunt 46 de cromozomi. în fiecare celulă a unui bou este un număr de 38 de cromozomi. Fiecare celulă din fiecare muscă are 12 cromozomi. Sunt insecte mici care în celulele lor au doar doi cromozomi. Astfel analizând speciile, constaţi că fiecare specie are numărul său propriu de cromozomi, care nu variază niciodată.

Am spus că există un număr deplin de cromozomi în fiecare celulă a corpului. O singură excepţie există. în celulele reproductive (la acele specii care reproduc prin atracţie sexuală) cromozomii sunt doar pe jumătate.

în corpul omului sunt două feluri de celule. Există celulele somatice, care clădesc corpul omenesc, structura anatomică. Afară de acestea, există şi celule reproductive, la bărbaţi numite spermatozoizi, iar la femei ovul. La om, celulele corpului au 46 de cromozomi, dar ovulul are exact 23 de cromozomi. Astfel când se împreună spermatozoidul cu ovulul, numărul cromozomilor este iarăşi complet, în total 46 de cromozomi. De la această regulă nu există excepţie, este legea de fier a lui Dumnezeu. Este minunea reproducerii, minunea mitozei.

- LEGEA EREDITĂŢII LUI MENDEL

Există o lege a lui Dumnezeu care controlează tot ce noi numim ereditate. Un călugăr austriac numit Mendel a făcut o descoperire deosebită în legile eredităţii, descoperire numită azi Legea lui Mendel. Descoperirea lui a fost îngropată în mănăstire cu florile pe care a făcut observaţiile şi experienţele sale ştiinţifice. Dacă ar fi fost cunoscută de Darwin, întreg cursul ideii şi al teoriei evoluţiei ar fi fost cu totul altul. Dar Darwin nu a cunoscut legea eredităţii lui Mendel. Ea a fost adusă la lumină doar după ce a izbucnit furiosul război prin Darwin.

Legea eredităţii lui Mendel este una din legile mari ale lui Dumnezeu descoperite nouă. Ea spune că urmaşii moştenesc, produc şi manifestă caracteristicile părinţilor în acord cu caracteristicile denumite dominante şi recesive. De exemplu: culoarea brună domină peste albastru. Dacă un tată are ochii curat bruni, iar mama curat albaştri, copii lor din prima generaţie vor fi cu ochii bruni. în generaţiile următoare caracterele se combină şi se împart.

Legea eredităţii lui Mendel a determinat două lucruri. întâi a dat posibilitatea creării a numeroase varietăţi în cadrul speciei. De exemplu: unul poate produce cai iuţi. Altul poate produce

35

diferite varietăţi de flori. Altul poate produce diferite soiuri de câini. în spermatozoidul masculului există toate caracterele strămoşilor lui, la fel în ovulul femelei există îngrămădite toate caracterele strămoşilor ei. Astfel, prin încrucişare se pot produce un mare număr de varietăţi. Dacă doreşti un cal iute de alergări, ţi-1 poţi poduce. Dacă doreşti oi cu lână multă, ţi le poate produce. Dacă doreşti alt soi de grâu, îl poţi avea. Legea eredităţii lui Mendel ne-a învăţat lucrul acesta.

în al doilea rând, ea ne-a învăţat că spre a schimba o varietate în alta, trebuie să schimbi genele şi cromozomii. Niciodată nu poţi prin caracterele moştenite. Ca să schimbi pe un urmaş, trebuie să schimbi părinţii, căci numai părinţii sunt cei ce pot da viaţă ovulului sau spermatozoidului.

Un embrion niciodată nu poate produce alt embrion. El produce un părinte. Un ou nu poate produce alt ou. Caracteristici impuse dinafară, niciodată nu se moştenesc. Poţi tăia coada unui câine, dar căţeii tot vor avea coadă. Şi poţi tăia coada la o sută de mii de generaţii, totuşi căţeii vor fi mereu cu coadă. Schimbarea nu o poţi face prin caracteristici impuse dinafară, ea trebuie făcută în gene, trebuie făcută în cromozomi, trebuie făcută în nucleul ovulului sau al spermatozoidului. Cei ce pot da viaţă ovulului sau spermatozoidului sunt părinţii maturi. Aşa se face că avem un ciclu încuiat de atotputernicul Dumnezeu. Dumnezeu a zis ca toate să fie după soiul lor. Şi pământul a dat naştere la toate aceste specii diferite de animale, de fiare sălbatice, de vieţuitoare, fiecare după soiul său, în conformitate cu legea Dumnezeului atotputernic. Fiecare dă naştere unei progenituri după soiul ei.

- DEZVOLTAREA EMBRIONULUI

Acum venim la embrion, una din cele mai minunate capodopere ale lui Dumnezeu. Când ovulul este fecundat de

36

spermatozoid, imediat începe minunea mitozei. Urmează apoi o structură în formă de tub care are trei foiţe de celule: ectodermul, mezodermul şi endodermul. Din aceste trei foiţe embrionare se dezvoltă toate organele corpului omenesc. Există un desen, un plan făcut de mâna lui Dumnezeu pe care celulele îl împlinesc în multiplicarea lor. Fiecare din mulţimea celulelor, dirijată de o mână nevăzută, dezvoltă glorioasele mădulare ale corpului.

Celula originală nu este o celulă nervoasă, nu este o celulă de sânge, nu este o celulă osoasă, nu este o celulă musculară, ci este acea celulă sămânţă, acea celulă originală şi mâna lui Dumnezeu o face să devină acel corp viu.

Ce lucru minunat! Toate celulele din corp diferă aşa de mult. Sunt celulele creierului, sunt celulele

plămânilor, celulele stomacului, celulele oaselor, dar toate aceste celule au acelaşi număr de cromozomi în ele şi fiecare este o celulă omenească. Fiecare celulă dintr-o găină, este o celulă de găină. Fiecare celulă dintr-un iepure, este o celulă de iepure. Fiecare celulă din fiecare creatură făcută de mâna lui Dumnezeu este pecetluită cu numărul ei de cromozomi, după soiul căreia aparţine. Domnul a scris în Cartea Sa la I Corinteni 15:39 adevărul acesta. Parafrazând, Pavel zice: „Nu toată protoplasma este la fel, ci una este protoplasma oamenilor, alta este protoplasma animalelor, alta a peştilor şi alta a păsărilor". Dă o bucăţică de came unui om de ştiinţă şi el ţi-o identifică imediat dacă aparţine unui om, unei păsări, unui animal sau unui peşte.
Să privim acum la teoria recapitulaţiei din ipoteza evoluţiei. Ea spune că dezvoltarea embrionului omenesc reliefează toate stadiile strămoşilor din care a evoluat.
Vezi, evoluţionistul susţine că am început de la protozoare, de la mica amibă, apoi am devenit un vierme, un peşte, o amfibie, o reptilă, o pasăre, un mamifer şi, în sfârşit, om. Astfel, teoria recapitulaţiei spune că embrionul omenesc, până ce se dezvoltă în fiinţă, trece prin toate fazele străbunilor din trecut. La început este protozoar. Apoi devine peşte trăind într-un
37
mediu apos. Apoi are coadă ca un câine. Apoi devine mamifer ca fetusul unei maimuţe, iar la urmă apare om. Teoria aceasta evoluţionistă spune că istoria dezvoltării embrionului omenesc recapitulează sau dă în sumar toată evoluţia trecutului. Aşa ceva este cu totul nonsens, o curată nebunie ce se poate găsi printre aşa numitele fapte ştiinţifice.
De exemplu, să luăm prima afirmaţie, că embrionul omenesc începe ca un protozoar, o mică amibă. Nu cred că există un singur om de ştiinţă cinstit care să le încurce, să nu poată face deosebire între amibă şi celula primară care devine om. Noi suntem în stare să pătrundem în celula de protozoar, putem să umblăm în jurul ei să o privim; la fel suntem în stare să pătrundem la celula din care se dezvoltă omul. Constatăm că diferenţa este atât de mare ca între o locomotivă şi o orgă.
Numai din cauză că amândouă sunt mici şi amândouă sunt unicelulare, nu înseamnă prea mult. Există în ele diferenţe vaste în toată componenţa lor. Protozoarul este o vietate completă. Poate mânca, poate asimila, se poate reproduce, trăieşte o viaţă deplină, pe când celula om, cu genele, cu cromozomii, cu întreg felul ei de dezvoltare, este cu totul diferită.
A doua idee că embrionul trăieşte ca un peşte şi are branhii, este ridicolă. Embrionul este viu într-un sac numit amnios, plin cu lichid amniotic. Embrionul este împrejmuit de fluidul amniotic. Ei spun că embrionul este o creatură acvatică şi că trăieşte în apă ca peştele, în realitate nu este nici o asemănare între embrion şi peşte. Peştele trăieşte în apă şi respiră oxigen din apă. Embrionul nu respiră. Oxigenul îi vine prin sângele mamei. De fapt nici nu are ce respira căci nu există oxigen în fluidul amniotic.
Apoi ni se spune că într-un anumit stadiu de dezvoltare, embrionul are branhii ca peştele. Iată ce se întâmplă: cum embrionul începe să se formeze, în primele stadii se dezvoltă nişte fante şi arcuri branhiale ca acelea ale peştilor. Aşa că evoluţioniştii zic: „Priviţi acele branhii ca la peşti". Dar arcurile
38
branhiale la peşti au de-a face cu respiraţia, pe când fetusul nu respiră. Ele nu sunt pentru respiraţie, ci pentru hrănire, fără de care embrionul ar muri.
Când embrionul este mic, fluidul amniotic este aproape singura hrană de grăsimi, carbohidraţi şi proteine. Mai târziu, îşi schimbă caracterul şi fluidul n-ar mai putea fi ca hrană, cu toate că şi la acel stadiu fluidul din jurul embrionului este hrană pură. Atunci apar acele mici arcuri branhiale, de care evoluţioniştii zic că sunt branhii de peşte, cu care absoarbe hrana. Acesta este rostul lor. Mai târziu, când embrionul începe să primească hrană prin sângele mamei, nemaiavând nevoie de acele arcuri faringiale, ele dispar. în nici o privinţă ele nu sunt ca branhiile de peşte. Nu sunt nici făcute, nici folosite în scopul în care sunt branhiile de peşte. Nu este nici o asemănare. Ele au cu totul alt scop.
La fel ni se spune că într-o perioadă oarecare, embrionul are coadă ca un câine. Când embrionul este de mărimea unei păstăi de fasole, există o activitate ceva mai mare în regiunea dorsală. Dă-i timp acelei codiţe şi vei vedea că se dezvoltă în picioare. Structura cozii şi structura picioarelor este cu totul diferită. Nicăieri în embriologie sau în anatomie nu veţi găsi că din coadă se dezvoltă un picior. Aceea nu e coadă, ci picioarele în faza lor primară. Nu este nici o asemănare între ele.

în sfârşit ni se spune că este ca un mamifer, ca fetusul unei maimuţe, când compari embrionul omenesc cu cel al maimuţei sunt asemănători. Deci, trebuie să aibă o origine comună. Nu-i pot pricepe pe oamenii care pot raţiona astfel. Există multe otrăvuri care sunt exact ca zahărul, altele ca sarea, dar culoarea sau aspectul exterior nu le face în totul să fie la fel. Una este otravă, cealaltă este sare sau zahăr.
Cauza că în multe privinţe se aseamănă este că Dumnezeu le-a făcut pe toate. în lumea aceasta, toţi respirăm la fel, toţi mâncăm la fel, căci aceeaşi mână care ne-a făcut pe noi, a făcut şi animalele şi toate din lumea aceasta. Gândiţi-vă puţin

la roată. Avem roata morii, avem roată la automobil, la locomotivă, la roabă. Toate sunt roţi. Toate se aseamănă ca formă, deşi sunt diferite. Au acelaşi format rotund necesar mişcării. Aşa este cu lucrarea lui Dumnezeu. Când te uiţi la o vieţuitoare, vezi că sunt multe lucruri asemănătoare. Sunt similare pe baza faptului că trăim în aceeaşi lume şi că marea mână creatoare a lui Dumnezeu ne-a făcut. Cât priveşte fiinţa, similaritatea a dispărut, nu are nimic de a face cu ea. Embrionul omului este un lucru, embrionul maimuţei este cu totul altceva, dacă nu crezi, dă-le timpul necesar să se dezvolte şi vei vedea deosebirea chiar cu ochii tăi.
Faptele embriologiei resping, repudiază teoriile evoluţiei. Dumnezeu a zis: *„Să face om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său".* Minunea s-a petrecut în grădina Edenului, şi noi o vedem cu ochii noştri, Dumnezeu a creat pe om după chipul Său.
CAPITOLUL

4

ÎN VIZITĂ LA UN MUZEU

„Dumnezeu a zis: «Să dea pământul vieţuitoare după soiul lor, vite, Sare, târâtoare pământeşti, după soiul lor.» Şi aşa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune".
Geneza 1:24-25
Nimeni nu poate citi această parte de Scriptură fără să fie izbit de repetarea unor cuvinte, anume că Dumnezeu a făcut toate vieţuitoarele „după soiul lor", vite, târâtoare şi fiare. Apoi se repetă: „Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor. Biblia ne dă o precizare clară şi concluzivă despre felul cum Dumnezeu a creat formele de viaţă pe pământ. Le-a creat pe grupe de familii după soiul lor şi aceste familii denumite specii sunt nefrânte. Ele sunt unităţi închise în actul creativ al lui Dumnezeu, nu pot trece dintr-o specie în alta.
M-am ocupat de latura aceasta în biologie, să luăm acum mărturia paleontologiei, adică ce ne spune pământul, erele geologice. Ce a înscris Dumnezeu în stâncile munţilor? Şi ceea ce a înscris în munţi, în stânci se potriveşte cu ceea ce a scris

în Cartea Sa, sau sunt lucruri cu totul diferite? Evoluţionistul spune că ceea ce este scris în munţi este diferit de ceea ce scrie în Biblie. Dacă este aşa, atunci ce este scris în Biblie nu este adevărat. Dacă citim contradicţii în stânci faţă de ce este scris în Cuvânt, atunci mă las de Biblie. Dacă se poate stabili faptul că ceea ce văd scris în formaţiunile geologice ale lumii contrazice ceea ce citesc în Biblie, atunci nu mai are rost să ţin la ea. Dar teza mea este că ceea ce Dumnezeu a scris în Biblie este exact ceea ce El a înscris în stâncile munţilor. De fapt, noi înşine putem examina evidenţele.
Putem citi Biblia şi putem vedea stâncile. Acest lucru vreau să-1 facem de data aceasta.
Vom merge la un muzeu şi vom privi unele fosile, care au fost împreunate şi aranjate ca să suporte teoria evoluţiei.
Acum câteva luni, călătoream cu avionul. Lângă mine era un tânăr. Eu am deschis o revistă şi am dat peste un articol despre facerea lumii şi apariţia vieţii, mai bine zis, după cum era prezentat, despre evoluţia lumii şi evoluţia formelor de viaţă. Cum am început să mă uit la el, am observat că şi tânărul era interesat şi am început discuţia cu el. Am aflat că tânărul era profesor la Universitatea din Los Angeles, California.
Astfel, am început să vorbim despre evoluţie. Tânărul s-a mirat, a rămas uimit auzind că eu cred în Biblie, cred acele „legende şi mituri vechi, acele prezentări fictive", ce se găsesc scrise în Geneza. Aşa s-a

înfiripat discuţia. După un timp, profesorul mi-a zis:,.Evoluţia este un fapt demonstrabil, şi îl puteţi vedea. Eu l-am văzut. In anumite muzee, puteţi vedea, din fosile, cum calul a evoluat de la piciorul cu patru degete la calul cu copită al vremurilor noastre moderne."
„Bine, l-am întrebat, sunteţi sigur de aceasta?" „Desigur, zise el, eu am văzut cu ochii mei." I-am răspuns: „Bine, dacă este aşa, eu sunt pierdut. Sunt cu totul greşit. Tot ce am crezut şi am susţinut nu mai este aşa, nu este adevărat".

42

.

Din fericire, fiind pe coasta Pacificului, am făcut o vizită la acel muzeu şi am văzut fosilele de care mi-a vorbit tânărul profesor. Astfel că haideţi cu mine să vizităm acel muzeu.

- SĂLI CU DEZVOLTAREA VIEŢII

întâi, cum am păşit peste pragul uşii, am văzut pe dreapta un afiş cu litere mari: „Istoricul evoluţiei", apoi un subtitlu: „Zece mii de milioane de ani ai evoluţiei pe o singură pagină". Astfel, am privit la aceea pagină şi am citit „Linia de descendenţă de la amibă la om". Din amibă am evoluat în viermi, din viermi în moluşte, din moluşte ne-am dezvoltat în vertebrate, apoi în rechinii primitivi, apoi în amfibii, în reptile, în mamifere, în antropoide, în maimuţă, apoi în Omul Piltdown. Pe acesta din urmă mi l-am notat în mod deosebit (mai târziu vom pătrunde în mistificările antropologiei). Şi abia la urmă de tot s-a ajuns la omul desăvârşit de astăzi. Precuvântarea preciza: „Subiectul evoluţiei a fost socotit ca fiind opus principiilor religioase. Devine tot mai evident însă, că o largă răspândire a datelor ştiinţifice despre evoluţia biologică va avea un singur rezultat: fundamentarea unei noi şi mai puternice credinţe în viaţă. Ea aduce realizarea tendinţei de ridicare prin funcţiunile corpului şi prin puterile mintale. Oare nu este tocmai aceasta cea mai bună garanţie de evoluţia viitoare spre ceva mai înalt şi ceva mai bun?"
Observaţi? în precuvântarea acestui Istoric al evoluţiei, scriitorul nu spune că şi azi ea contravine principiilor religioase, ci spune că ea va fundamenta o nouă şi puternică credinţă în viaţă. Dar nu în Dumnezeu. Ea este o repudiere a lui Dumnezeu. Ea îl scoate afară. Ea goleşte universul de Dumnezeu. Oamenii, pentru o vreme, vor urma ceremoniile religioase, care au fost golite, deşertate de sensul lor, dar nu pentru mult timp. Nu trece mult, după ce religia a fost deşertată de credinţa ei, de

43

evlavia ei, de adevărul ei, de revelaţia ei, şi omul gânditor va abandona formele religioase. Aceasta se întâmplă cu orice suflet când îmbrăţişează evoluţia ateistă, materialistă. El poate fi încă religios pentru o vreme. Copiii lui vor accepta şi forma doar pe jumătate, iar după aceea o vor lepăda cu totul. De ce? Fiindcă nu mai are sens, nu mai are conţinut. Dacă nu mai este Dumnezeu, dacă nu Dumnezeu a făcut lumea aceasta, dacă nu El o susţine, dacă nu există Dumnezeu căruia trebuie să-I dăm socoteală într-o zi, ce să mă mai încurc atâta cu presupusul fapt fictiv despre Dumnezeu? Scriitorul acelui „Istoric al evoluţiei" spune în esenţă:„Daţi-ne timp, daţi-ne zile, daţi-ne ceasuri, daţi-ne milioane de ani şi vom evolua în arhangheli". Dar Dumnezeu spune cu totul altfel despre omenire. Dumnezeu spune că noi am fost creaţi perfecţi, însă am căzut în păcat, şi în căderea noastră nu ne putem ridica, nu ne putem răscumpăra singuri. Apoi vine dezvelirea marelui plan al veacurilor în jertfa răscumpărătoare a lui Cristos Domnul. Dar deocamdată haideţi să intrăm în muzeu.
în interiorul acestui mare muzeu cu renume mondial, se află o sală denumită „Sala de evoluţie a vieţii". Sub acest titlu sunt înscrise cuvintele: „Această sală este destinată să demonstreze capacitatea de schimbare inerentă în viaţă şi că schimbarea merge mână în mână cu evoluţia treptată a formelor de viaţă prin toate veacurile". Ce prospect minunat! Intrăm în marea sală de evoluţie a vieţii, în minunata sală ştiinţifică spre a vedea desfăşurate înaintea noastră formele de evoluţie ale vieţii. Vrem să avem un răspuns final la această chestiune cu privire la multele forme de viaţă, cât şi cu privire la noi, cum anume am ajuns să devenim fiinţe vii?
După ce am intrat în sală ce vedem? întâi, se află un craniu de maimuţă din Lumea Nouă, iar alături un craniu de maimuţă din Lumea Veche. Apoi alt craniu de maimuţă şi alături un craniu de om. Craniile de maimuţă arată ca şi cranii de maimuţă, cranii de animale, iar craniul de om ca şi craniul de om.

44

Al doilea lucru expus este scheletul unui om. Lângă el se află scheletul unui cimpazeu. Pentru mine

scheletul omului arăta a schelet de om, iar scheletul de cimpazeu arăta ca schelet de cimpazeu. Apoi se află expuse oase ale picioarelor de la vreo opt sau nouă mamifere.
Toate acestea se presupune că demonstrează evoluţia vieţii. Nu mă puteam dumeri cum oameni, care se presupune că sunt cu pregătire, oameni de ştiinţă, spre demonstrarea doctrinei atât de greu de atins a evoluţiei, expun în dosul geamurilor de sticlă acele schelete ce se pot găsi aproape peste tot pe pământ. E ca şi cum ai face o expoziţie cu casele pe care le-ai văzut în lumea aceasta şi ai arăta că toate au duşumea, au tavan, toate au pereţi, toate au ferestre, toate au uşi, le-ai clasificat şi le-ai aranjat într-o clasă ascendentă. Aici este o căsuţă cuşcă pentru un căţeluş, colo o căsuţă mai mare pentru un câine. Dincolo un bordei, apoi o căsuţă, apoi o casă mare, apoi o vilă şi în cele din urmă un castel. După ce le-ai terminat de aranjat, scrii deasupra: „Vedeţi, acest castel a evoluat din cuşca respectivului căţeluş."
Cineva va obiecta zicând: „Dar dv. vorbiţi despre lucruri fără viaţă şi lucrurile fără viaţă nu evoluează". Când spun că din cuşca căţeluşului a evoluat castelul nu este nici pe jumătate aşa de ridicolă afirmaţia mea, cât este de ridicolă afirmaţia evoluţionistului care crede că materia moartă, fără viaţă, a evoluat în toate aceste forme de viaţă. Tocmai aceasta ar vrea evoluţionistul să mă facă să cred, când spune că toate organismele vii pe care le vedem azi au evoluat din materia moartă, inertă, au evoluat în mod spontan prin puterile sale chimice.
Dar expoziţia de oase din muzeu nu dovedeşte nimic în legătură cu evoluţia. Dacă cineva caută vreo dovadă, poate constata doar că infinitul şi atotînţeleptul Dumnezeu, când a făcut diferitele forme de viaţă, le-a dat tuturor cea mai frumoasă construcţie. Cea mai potrivită construcţie a oaselor este osul pe care îl vezi. Cea mai frumoasă şi mai potrivită construcţie a

muşchilor, sunt muşchii pe care îi vezi. Cea mai potrivită construcţie a nervilor sunt nervii pe care îi vezi. Astfel că Dumnezeu n-a schimbat o fiinţă originală într-o altă specie diferită, ci a dat fiecăreia ceea ce a fost mai potrivit. Toţi trebuie să mâncăm, toţi trebuie să trăim în aceeaşi lume, toţi trebuie să respirăm acelaşi aer.
Deci, formele structurale vor fi mult asemănătoare: oasele unei maimuţe, muşchii unei maimuţe, nervii unei maimuţe cu oasele unui om, cu muşchii unui om, cu nervii unui om. Dumnezeu a ales forma cea mai potrivită şi a dat-o animalelor pe care le-a făcut şi omului pe care 1-a creat. Atâta este tot ce ne spun aceste asemănări structurale.
Dar cât priveşte teoria că au evoluat una din alta, nu este nici urmă de o aşa dovadă.

- ASCENSIUNEA LUI EQUUS

Să mergem mai departe prin muzeu. Un lucru mi-a atras atenţia şi l-am privit multă, multă vreme. O istorisire purta titlul: „Ascensiunea lui Equus", adică evoluţia calului. Dedesubtul acestui titlu se afla un subtitlu: .Ascensiunea lui Equus începând cu Eohippus". Cuvântul grecesc pentru cal este hippos. Denumirea de Eohippus ar însemna „Zorile calului" sau calul de la început. începând cu Eohippus această expoziţie trasează dezvoltarea calului în timp de 45 000 000 de ani de evoluţie naturală, şi câteva sute de ani de domesticire. Mergem să vedem desfăşurată sub ochii noştri evoluţia naturală a calului din cele patruzeci şi cinci de milioane de ani. Dar mi-au furnicat degetele, mi-am dilatat ochii, mi s-a ascuţit mintea uitân-du-mă la toate cele expuse să văd evoluţia.
Mă gândeam că ce mare expoziţie am să văd! Dar iată ce am văzut: cinci schelete de cai, atât a fost expus. Scheletul Nr. 1 avea următoarea explicaţie: „Calul Plesippus Shochonenis

din pliocen. Cal timpuriu cu un deget de acum două milioane de ani. Din stratificaţiile pliocenului superior de la Hagerman, Idaho". Am privit la el şi era scheletul unui cal. Un cal întocmai ca toţi caii. Exact un cal. M-am uitat iarăşi la inscripţie: „Cal timpuriu cu un deget de acum două milioane de ani". Da, un deget este copita, ca orice copită de cal.
Al doilea schelet este un cal de pleistocen, Equus occidentalis. Deci, din părţile noastre. Nu orientalis, ci occidentalis, un cal apusean. „Calul apusean al Californiei de acum 50 000 de ani. S-a stins înainte de perioada istoriei, din zăcămintele pleistocene de asfalt de la Rancho LaBrea" (acesta este cuvântul spaniol pentru asfalt). Am privit la el, l-am analizat, şi el avea un deget, întocmai ca celălalt cal, dar aceasta nu era menţionat nicăieri. Al doilea schelet arăta exact ca primul însă era ceva mai mare şi cu 1 950 000 de ani

mai târziu.
Al treilea schelet expus era un cal domestic; aşa era etichetat. Al patrulea schelet expus era un cal arab, iar al cincilea un cal de tracţiune. După ce le-am privit, mi-am zis: „Trebuie să mai fie ceva pe aici, nu numai atât! Ei nu se pot mărgini numai la atât, căci vor să-mi demonstreze evoluţia calului în timp de patruzeci şi cinci milioane de ani şi din ascensiunea lui Equus aici n-au fost decât cinci schelete." Astfel am căutat de jur împrejur şi am găsit. Alături de scurtul istoric se afla o casetă de sticlă cu inscripţia: „Cei mai timpurii cai americani. Replica (copia) de gips a lui Eohippus Borealis". Borealis se referă la părţile nordului, Iar Eohippus la zorile cailor, adică primii cai. în alte cuvinte, primii cai din părţile nordului. Apoi se făcea descrierea: „Eohippus Borealis. Cei mai vechi strămoşi cunoscuţi ai calului modern. A trăit în America de nord în timpul eocenului inferior, acum 50 000 000 de ani. Rămăşiţele sunt fragmentare. Numai rareori se găsesc fosile destul de complete spre a permite construirea unui schelet montat". în alte cuvinte, lucrare ghicită. Ba inscripţia mai spunea că acest cap
47
nu aparţine acelui corp, ci doar a fost pus acolo spre a demonstra cam cum arată animalul. Descrierea spunea: „Izbitoare diferenţă. Format mic. Treisprezece inci înălţime (aproximativ 33 cm). Corp lung cu spatele arcuit. Patru degete funcţionale la picioarele din faţă, trei degete funcţionale la picioarele din spate. Dinţii şi picioarele indică un ierbi vor" (adică păştea iarbă şi frunze). Astfel, în micuţa casetă de sticlă aveam un animal ca o pisică cu patru degete la picioarele din faţă şi cu cele trei degete la picioarele din spate.
Calul este demonstraţia clasică a evoluţionistului spre a arăta că presupusele fapte îi susţin ipoteza lui. Când întrebi: „Unde poţi demonstra cu fosile că vreo specie s-a dezvoltat, a evoluat, el îţi arată calul. Dacă extravagantele reproduceri pe care ei le fac de pe acel cal, dacă toate tablourile pe care ei le prezintă sunt adevărate, ca acei cai grei de tracţiune pe care îi vedem azi s-au dezvoltat din acel animal ce seamănă mai mult cu pisica sălbatică decât cu orice altceva, atunci admit că evo-luţioniştii au demonstrat teoria lor ipotetică.
Dar există numeroase lucruri care trebuiesc spuse despre cal. Pe casetă am citit că acel micuţ animal eocen a trăit acum cincizeci de milioane de ani, iar celălalt animal din pleistocen a trăit acum două milioane de ani. Evoluţioniştii trebuie să dea socoteală de patruzeci şi opt milioane de ani, ei trebuie să găsească verigile lipsă din acea pisicuţă sălbatică şi calul cum îl cunoaştem noi azi. Unde sunt acele verigi lipsă? Pe acestea le-am căutat în muzeu. Am vrut să văd verigile de legătură. Dar nu le-am găsit nicăieri.
Al doilea fapt este că aranjamentul de demonstrare este cu totul arbitrar. Din cât am citit, în Muzeul american de istorie naturală din New York se află douăsprezece exponate, pe când în acest mare muzeu de pe coasta de vest sunt doar şase exponate. Dar observaţia mea este că aranjamentul acelor exponate este cu totul arbitrar.
48
Ei pun un animal şi spun că acest animal a evoluat în celălalt animal. Asta nu e aşa. Acest animal aparţine unei specii a lui proprie. Toate aceste specii sunt unităţi închise în ele însele. Ele nu au evoluat una din alta.
Un al treilea fapt este şi mai important. în acelaşi strat de fosile unde s-a găsit micuţul animal denumit Eohippus din perioada eocenă, în aceleaşi straturi se găsesc cai ca cei de astăzi. De ce evoluţionistul nu-1 expune şi pe acesta? Fiindcă un cal nu poate evolua din alt cal, el este deja cal. Deci, nu se poate făli cu el. în aceleaşi timpuri preistorice a trăit cămila, tot pe atunci a trăit tigrul cu colţii lui în formă de sabie, pe atunci au trăit mamiferele uriaşe, pe atunci a trăit namila de elefant, pe atunci a trăit şi calul. Se găsesc schelete fosile de cal în aceleaşi straturi geologice în care se găsesc şi celelalte. Totuşi ei afirmă că acel animal micuţ a evoluat în cal. Dar calul deja era. El era alături de acel animal, era în aceeaşi pădure, la aceeaşi păşune, în aceeaşi lume şi în aceeaşi vreme.
Să închei cu o mărturisire. Evoluţionistul este înşelat de propriile sale principii de aranjare. Astăzi în timp ce mă plimbam un pic pe afară, am văzut nişte copii călărind un ponei, căluţ mic de rasa Shetland. Dar în acelaş timp se află şi grozavul cal de rasa Clydesdale. Dar tu ştii că între micuţul ponei şi Clydesdale se găsesc toate formele intermediare. Există zebra, există calul mic apusean, bronco, cu coada stufoasă, există calul arab de curse, există calul de rasă Percheron şi apoi vine uriaşul Clydesdale. Toţi sunt însă în

aceeaşi familie.
Să presupunem că mor şi sunt îngropaţi în noroiul vremurilor, devin fosile şi peste cinzeci de milioane de ani oamenii vor dezgropa aceste fosile, aceste schelete. O, ce caz de evoluţie ar fi! Uite ici, uite colo toată înlănţuirea de la micuţul ponei de rasa Shetland. Toată evoluţia. Priviţi! Ah, iat-o demonstrată. Toţi s-au dezvoltat de la micuţul ponei.
Dar realitatea este alta. Ei toţi au fost contemporani. Iată punctul meu de vedere.

L
Amiba este contemporană cu omul. Parameciul, vietate din clasa infuzoriilor este contemporan cu omul. Amfibia este contemporană cu omul. Peştele, reptilele, păsările, fiarele mamifere şi maimuţa sunt contemporane cu omul. Când au apărut ele, a apărut fiecare specie prin actul creator al lui Dumnezeu. Ele au apărut complete şi întregi cum Dumnezeu le-a făcut, după cum citim în relatarea Bibliei.
CAPITOLUL

5

ARHIVA STÂNCILOR

„ApoiDumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru după asemănarea Noastră... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său"
Geneza 1:26-27
Despre creaţia lui Dumnezeu, Scripturile spun: *„Dumnezeu a zis: „Să mişune apele de vieţuitoare, şi să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului... toate vieţuitoarele care se mişcă şi de care mişună apele, după soiul lor... şi orice pasăre înaripată după soiul ei... Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vieţuitoare după soiul lor, vite, târâtoare şi Sare pământeşti după soi ni lor.*
Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut
că erau bune".
Geneza 1:20-25
Toată viaţa cu formele ei pe care o vedem în lumea aceasta, Scriptura spune că a fost creată de Dumnezeu după un model. Şi modelul este fix, spune Dumnezeu. E ceva zăvorât. E ceva ce nu se poate viola. Dumnezeu a creat toate aceste forme de viaţă „după soiul lor". El le-a făcut pe familii, pe specii.

Să mergem la arhiva stâncilor să vedem, să analizăm dacă ce a scris Dumnezeu în Cartea Sa se potriveşte cu documentele înscrise în stânci.
Studiul paleontologiei, al fosilelor este un studiu al vieţii din timpul erelor geologice. Studiul acesta diferă de botanică, de zoologie, de biologie în aceea că viaţa pe care o analizează, indivizii pe care îi studiază sunt în formă fosilă, au trăit de mult.

- VÂRSTELE GEOLOGIEI

Studiul geologiei este studiul vârstelor geologice ale pământului. Este studiul stâncilor. Geologul împarte presupusa istorie a pământului nostru în şase mari epoci. Spre a putea face acest studiu al fosilelor trebuie să ne detmndem cu termenii pe care îi foloseşte paleontologistul, cu denumirile vârstelor pământului. O mare împărţire a timpului este numită eră. Era este împărţită în perioade. Prima vârstă geologică este numită azoică. Cuvântul grecesc „zoe" înseamnă viaţă.
A doua se numeşte era arheozoică sau arhaică. Cuvântul grecesc „archaois" înseamnă vechi, antic; cuvântul „arche" înseamnă început. Astfel, ne dăm seama că este vorba de era imediat după început. Ea a fost cam acum un miliard de ani.
A treia eră geologică se numeşte proterozoică. Cuvântul grecesc „proteros" înseamnă mai înainte sau mai devreme. Ea a fost acum vreo şase sute şi cincizeci milioane de ani.
A patra eră se numeşte paleozoică. „Palaios" însemnează vechi. Era paleozoică a fost acum o sută de milioane de ani. Ea este împărţită în mai multe perioade, după cum urmează: cambriană, siluriană,

devoniană carboniferă şi permiană. Toate acestea sunt perioade în era paleozoică.
A cincea este era mezozoică. Cuvântul grecesc mezo înseamnă mijlociu, mediu. Era mezozoică se spune că reprezintă ce a fost acum şaptezeci milioane de ani. Ea se împarte în trei perioade: triasică, jurasică şi cretacică.

Ultima este era cenozoică sau neozoică cu perioada terţiară împărţită în paleogen şi neogen şi perioada cuaternară împărţită în pleistocen şi halogen. Era neozoică a început acum cincizeci
milioane ani.
Câteva explicaţii: cuvântul grecesc pentru revărsat de zori este „eos", iar„kainos" înseamnă recent, de aici vine cuvântul cenozoică sau partea finală a denumirii eocen. Cuvântul „meion" înseamnă mai puţin, de aici avem miocen. Cuvântul „pleion" înseamnă mai mult, mai mare, de aici avem oliocen, iar „pleistos" înseamnă cel mai mult sau cel mai mare; de aici avem pleistocen. în sfârşit ajungem la perioada omului.
Iată metoda prin care geologii cunosc data acestor ere. în orice lac sau ocean se fac depuneri de sedimente: nisip, pietriş şi noroi la fundul apelor. în timpul erelor, sedimentele s-au transformat în stâncă solidă. Când s-au petrecut convulsiile pământului, în erele îndepărtate, mari părţi din fundul oceanelor au fost ridicate la suprafaţă şi au devenit pământ uscat. Aceste adâncuri ale apelor ce au devenit câmpie, dealuri sau chiar munţi, ne ajută să citim istoria în acele straturi de sedimente ce au fost depozitate pe fundul lacurilor sau oceanelor.
De exemplu, dacă mergi la Grand Canyon, care este paradisul geologilor, ai să vezi diferitele straturi de depuneri de la vârf, peste o mie metri înălţime până la albia de bazalt a râului Colorado. Stânca face parte din pământul original, partea de deasupra sunt sedimente depozitate în straturi separate în scurgerea erelor geologice.
Cu aceste cunoştinţe sumare despre sedimente, vom porni să căutăm viaţa, vom începe studiul fosilelor.

- FORMAREA FOSILELOR

Fosila este o plantă sau un animal care a trăit cu mult timp înainte şi care s-a conservat în straturile geologice. Găsim

urmele ei, înscrisul despre existenţa ei, în depunerile din aceste straturi. O frunză ce a crescut într-o oarecare eră geologică, a căzut în noroi. Cu vremea noroiul sedimentat s-a prefăcut în stâncă, în decursul erelor geologice. Când cineva sfărâmă stânca, găseşte acolo tiparul frunzei imprimat în piatră. Aceasta este o fosilă.
Pe vremea acelor ere, un animal a umblat pe noroiul moale. Urmele paşilor s-au umplut de sedimente, care sunt diferite de noroiul propriu-zis. Apoi totul s-a prefăcut în stâncă. Aşa se face că avem imprimate în stâncă urmele paşilor unor animale foarte vechi. Şi acestea sunt fosile.
Un alt soi de fosile sunt oasele pietrificate. Un animal s-a înecat în ape. Oasele lui, pe fundul apelor, au fost acoperite de nisip sau noroi fin. In scurgerea vremii, oasele s-au descompus în calciu. Când totul s-a prefăcut în stâncă, s-au prefăcut şi rămăşiţele osului încât azi se poate distinge bine. Şi acestea sunt fosile.
Apoi, avem fosile ce au rezultat din captarea unor insecte sau vieţuitoare de către anumite substanţe, astfel încât au fost prezervate întocmai. De exemplu: în perioada carboniferă, care a fost cam acum o sută milioane de ani, răşina produsă de conifere căzând la pământ a surprins o furnică sau un gândac. Răşina a ajuns acoperită de alte straturi de pământ. în scurgerea erelor, răşina s-a transformat în ceea ce noi numim chihlimbar, în chihlimbar putem vedea prezervat corpul întreg al furnicii sau al insectei surprinse. Şi acestea sunt fosile.
Un alt tip de fosile sunt animalele sau plantele prinse în gheţari. După trecerea multor ere, se poate găsi în gheţari corpul întreg al animalului ce a trăit cu sute sau mii de ani înainte. Gheaţa 1-a conservat. Şi acesta este o fosilă.
Alt tip de fosile sunt cele ce se găsesc în gropile de păcură de la La Brea din sudul Californiei. După ploi mari, gropile acelea au fost umplute de apă, iar animalele mari au venit să bea, neştiind că mai jos de suprafaţa apei e păcura în care s-au împotmolit. Astfel acele gropane au devenit curse pentru

mastodonţii uriaşi şi pentru dinozauri. Aici îi avem în formă fosilă, cum au fost ei cu milioane de ani în urmă.
în lumea aceasta, pentru omul dornic de a cunoaşte, există milioane şi milioane de fosile. Am citit despre o albie din California de vreo 200 de metri adâncime şi vreo opt sute de metri lungime plină de fosile. S-a socotit că sunt acolo mai mult de zece miliarde de fosile. Şi câte nu mai sunt de acestea. Fosilele sunt peste tot. Ele sunt nenumărate. Dacă cineva vrea să le studieze, le găseşte la nesfârşit.
Teoria evoluţiei spune că toate formele de viaţă pe care le vedem provin din protozoare; că la început a fost un strămoş comun, oricând a fost acel început, şi din acel strămoş unicelular s-au dezvoltat toate. A fost o mică amibă care a simţit focurile ambiţiei să devină cineva şi astfel a pornit la lungul drum de milioane şi milioane de ani, ca în sfârşit să ajungă la rezultatele ei finale în ceea ce se numeşte homo sapiens, animalul încoronat de azi. Aceasta este teoria evoluţiei.
Pe drumul acesta de la amibă la omul pe care îl vedem azi, în mod întâmplător s-au dezvoltat cam o sută douăzeci şi cinci milioane de specii. Totul a fost doar la întâmplare că mica amibă, acea vieţuitoare unicelulară, acea fărâmă mică, mică de tot, a început să evolueze în acest om ce se numeşte pe sine *homo sapiens.* Aşa fiind, te-ai aştepta să găseşti în registrele geologice ale pământului înscris faptul acesta, dacă este adevărat că noi am evoluat dintr-o specie în alta, dacă peştele a evoluat în amfibii patrupede, dacă amfibiile patrupede au evoluat în păsări, dacă solzii s-au dezvoltat în pene, penele în aripi; dacă şerpii au început să aibă picioare şi să le crească blană, astfel preschimbându-se în mamifere, în acele marsupiale, care s-au transformat în maimuţe şi apoi în om. Nu-i aşa că te-ai aştepta să găseşti toate aceste treceri văzute în mod distinct în marea mulţime a fosilelor trecutului? Aici găsim viaţa de la început şi evoluţionistul spune că toate speciile au evoluat una din alta în mod gradual, ajungând de la protoplasma la om. Astfel, cu mare anticipare, cu un minunat interes, ne

îndreptăm faţa către stânci şi privim să vedem dacă găsim înscrisă în stânci istoria evoluţiei despre care susţinătorii ei spun că este atât de clar manifestată.

- CE NE SPUN STÂNCILE

Ce ne spun ele? Stâncile ne spun trei lucruri. întâi, relatarea stâncilor este exact ca şi relatarea Cărţii Sfinte. Toate documentele stâncilor ne spun că viaţa a apărut deodată. Ea a ţâşnit în lume cu complexitate şi diversitate. Stâncile ne spun că atunci când a apărut o familie, ea a apărut deplină, completată şi potrivită pentru împrejurările în care a fost făcută să trăiască. A apărut fără antecedenţi şi fără anumite dezvoltări anterioare. De exemplu, când apare peştele, el are mustăţi, are branhii, are solzi şi are toată înfăţişarea de a trăi în apă. Când au apărut păsările, ele au fost cu aripi, au fost cu pene, cu ghiare, cu cioc, aşa cum sunt înaripatele. Când a apărut armadilul, acel mamifer nedinţat cu solzi, el poartă exact aceeaşi armătură impenetrabilă ca şi progenitura sa. Toate aceste familii când apar, ele apar dintr-odată şi sunt complet echipate pentru viaţă. Acelea care aveau nevoie de dinţi, aveau dinţi; acele care aveau nevoie de guşă, aveau guşă. Toate le găsim înzestrate întocmai după cum Dumnezeu le-a făcut. Nu este acesta un lucru remarcabil? Nu există nici o dovadă că toate aceste forme de viaţă pe care le găsim în erele geologice să se fi dezvoltat sau să fi evoluat din antecedenţi. Cum explici aceasta?
Charles Darwin a încercat să dea o slabă explicaţie. Iată ce zice el: „Geologia, desigur nu ne revelează nici o astfel de graduală înlănţuire organică; şi aceasta este poate cea mai evidentă şi cea mai serioasă obiecţie ce poate fi ridicată împotriva teoriei. Explicaţia, oricum, stă în imperfecţiunea extremă a relatărilor geologice". Nu vi se pare ceva ciudat? Relatările suferă de o „extremă imperfecţiune" când ajungem

la punctul că vrem să cunoaştem, vrem să vedem puntea de legătură peste familii, când vrem să ni se demonstreze evoluţia unei specii din altă specie. Darwin spune că relatările geologice suferă de o extremă imperfecţiune. Dar relatările geologice sunt pline de date, de date numeroase când arată familiile separat şi speciile pe fiecare în parte. Există mii de miliarde de organisme ce pot fi văzute în fosile şi toate sunt închise în familii, sunt în unităţi fixe, de netrecut din una în alta, pe care noi le numim specii. în geologie sau în paleontologie nu se află nici un singur caz când o specie să se fi dezvoltat din alta. Darwin spune că motivul pentru care nu se poate dovedi este „extrema imperfecţiune" a relatărilor geologice. Adevărul chestiunii este că din moment ce în decursul erelor geologice nu se găseşte aşa ceva şi nici în vremurile

moderne, atunci când şi unde s-au preschimbat, au evoluat aceste specii una din alta?
Viaţa a început în perioada cambriană, spun ei, care a fost cam cu o sută de milioane ani în urmă. Când cercetăm sedimentele din cambrian, găsim că sunt pline de mii şi mii de fosile şi toate acele vieţuitoare sunt diverse şi complexe. Viaţa apare imediat şi deodată. în perioada precambriană, în depunerile din era proterozoică, nu găsim nici un fel de viaţă, nimic. Urmează depunerile de sedimente din perioada cambriană şi acolo constatăm că a mişunat viaţa, ea a ţâşnit deodată în lume, fără dezvoltare, fără evoluţie. Astfel, toate familiile de viaţă când le priveşti în stratificaţiile geologice apar deodată şi apar complet. Primul liliac este un adevărat liliac, prima balenă este o adevărată balenă. Primul rechin este un adevărat rechin. Primul este în totul ca specia sa. Nu putem observa nici o evoluţie, nici o dezvoltare graduală din vreo specie anterioară. Când priveşti o specie oarecare în stratificaţiile geologice o vezi întocmai cum e şi azi.
De ce evoluţionistul nu vrea să admită acel lucru pe care îl vede cu proprii săi ochi? Chiar şi marele evoluţionist Le Comte du Nouy, binecunoscut om de ştiinţă francez, în cartea sa

„Destinul uman", care a fost lăudată ca o ilustră contribuţie la teoria evoluţiei, admite: „Fiecare grup, ordin sau familie pare să se fi născut deodată şi cu greu am găsi forme care să le înlănţuiască de feluri precedente. Când le descoperim, ele sunt deja complet diferenţiate. Nu numai că în mod practic nu găsim nici o formă de tranziţie, dar, în general, este imposibil să conectăm în mod autentic un grup nou cu unul vechi". El admite că reptilele apar deodată, că ele nu pot fi înlănţuite de nici un fel de înaintaşi tereştri şi face aceeaşi admitere cu privire la mamifere. Despre păsări, el spune: „Ele toate au caracteristicile nesatisfăcătoare ale creaţiei absolute."
De ce LaComte du Nouy se referă la creaţia absolută ca fiind „nesatisfăcătoare"? Răspunsul este acesta: evoluţionistul priveşte la creaţiunea specială cum este relatată în Geneza prin însuflarea lui Dumnezeu, ca la ceva ce nu trebuie văzut, ca la ceva ce nu trebuie auzit şi despre care nu trebuie să se vorbească. El are prejudecăţi împotriva actului creaţional al lui Dumnezeu şi îl priveşte ca ceva rău ce nu trebuie admis.
Să luăm de exemplu pe Sir Arthur Keith. El zice: „Evoluţia este nedovedită şi nu se poate dovedi. Noi o credem fiindcă singura alternativă este creaţia specială, şi aşa ceva este de neconceput". Profesorul D.M.S. Watson de la Universitatea din Londra zice: „Evoluţia de la sine este acceptată de zoologişti, nu fiindcă au observat că se întâmplă aşa ceva sau că poate fi dovedită ca adevărată de coerente evidenţe logice, ci fiindcă singura alternativă -creaţia specială- este cu totul de necrezut".
Evoluţionistul începe cu o judecată formulată mai dinainte că nu există un act creaţional al lui Dumnezeu, de aceea orice dovedeşte creaţia specială este imediat dat la o parte, batjocorit şi ridiculizat. Orice îi poate ajuta să meargă înainte, fie că este adevărat sau neadevărat, e luat ca bun spre a dovedi o teorie neadevărată. Orice este folosit: scrisul, desenul, imagina-

ţia, plastica din Paris, ghipsul numai spre a perverti adevărul simplu al Scripturilor.
Prima evidenţă pe care o găsim înscrisă în stânci este că viaţa a apărut deodată, exact cum afirmă Biblia. In erele geologice, întâi apare viaţa plantelor. în al doilea rând apare viaţa animală.
în cele din urmă, apare omul, pe care Dumnezeu 1-a făcut. Acesta este primul lucru pe care îl citim în înscrisul stâncilor.

- NICI O FORMA TRANZIŢIONALA ÎN FOSILE

Al doilea lucru pe care îl învăţăm de la înscrisul în stânci este că nu există nici o formă tranziţională de la o specie la altă specie. Recent la o întrunire a bărbaţilor de ştiinţă ai Universităţii din California, o notă a fost dată spre a fi radiodifuzată şi publicată în presă. în ea spuneau că ei dezvoltă acum teoria că evoluţia cu privire la omenire, în cele din urmă, a stopat, s-a oprit; e un mare lucru, nu-i aşa? Chiar şi orbii au putut să vadă aceasta. Da, evoluţia s-a oprit, spun ei, cu privire la noi. Darea de seamă a stâncilor ne spune că ceea ce a fost, este la fel cu ceea ce vedem şi azi.
Acum nu mai este nici o evoluţie; dar nu a fost nicicând nici o evoluţie. Nu s-a întâmplat nici o trecere de la o specie la alta nici atunci, cum nu se întâmplă nici azi. Nu există nici o evoluţie, nici o schimbare azi. Nu vedem nici o pisică trans-formându-se în câine. Nu vedem nici un câine evoluând în vacă. Nu vedem nici o vacă devenind cal, şi nici un cal pres-chimbându-se în maimuţă, iar maimuţa să devină om. Nu

vedem aşa ceva acum, dar nu vedem aşa ceva nici în fosilele din stratificaţiile erelor geologice. Aceeaşi fixitate a speciilor pe care o vedem azi, este aceeaşi fixitate pe care o vedem la speciile din erele geologice ale trecutului îndepărtat. Nu este
59
nici o diferenţă. Calea pe care Dumnezeu duce azi lumea, este aceeaşi cale pe care a dus-o şi atunci.
De exemplu, în sedimentele din perioada cambriană (primul strat din era paleozoică care este datat că a fost cu o sută de milioane de ani în urmă), se constată că s-au format agate, un fel de pietre semipreţioase. Ridicarea apelor din părţile de jos ale pământului a adus la suprafaţă printre săruri minerale şi calcedoniu. Când apa s-a evaporat, acele diferite chimicale s-au precipitat şi au format frumoasele agate. într-un agat din acestea, transparent ca sticla, se află închis un ţânţar. Acel ţânţar a fost prins în agat după socotelile acestor oameni de ştiinţă, cu o sută de milioane de ani în urmă. Şi el este exact ca progenitura sa, ţânţarul ce caută să ne înţepe pe noi azi. Nu vă pare bine că n-a evoluat? Evoluţia, spun ei, pleacă de la simplu la complex, de la mic la mai mare. într-o sută de milioane de ani, dacă ţânţarul ar fi evoluat, ar fi devenit nu armăsar, ci mare cât un vultur. Nu vă bucuraţi că a rămas tot aşa?
în perioada siluriană, care e mai puţin aproape de noi, cu ceva sub o sută milioane de ani, pe fundul oceanului au existat coralii care au lucrat, iar în spatele lor erau algele. Coralii există şi astăzi şi sunt tot aşa ca cei de atunci. La fel şi algele. Nu s-au schimbat nici cu o iotă. Evoluţionistul întotdeauna spune că evoluţia nu poate fi observată într-un timp scurt. El caută să se ascundă în dosul milioanelor de ani, spunând că acesta este un proces care se petrece doar în lungi perioade de ani. Dar iată avem coralii, avem algele, vieţuitoare atât de mici pe care le putem observa într-o perioadă de o sută milioane de ani. Asta înseamnă că nu a evoluat cu nimic.
Să privim la mica creatură din perioada carboniferă. Prinsă în chihlimbar, ea este aceeaşi furnică la fel ca cea de astăzi. Nu a evoluat cu nimic. Sau luaţi racii din perioada carboniferă. Erau peste tot. Sunt însă la fel, întocmai ca cei de azi.
Din eocen avem mari depozite de fosile în şirul de munţi de pe coasta Pacificului. Aceşti munţi, odinioară, au fost o
60
parte a Oceanului Pacific, iar acum sunt ridicaţi la peste două inii de metri înălţime. Acolo se găsesc rechini mari, se găsesc balene gigantice, se găsesc toate felurile de peşti. Toate fosilele se aseamănă întocmai cu peştii de azi ai Pacificului.
Vârsta eocenului este de vreo cincizeci milioane de ani.
în gheţarii din pleistocen de la Montana (au o vechime cu ceva mai puţin de cincizeci milioane de ani), se află lăcuste. în zborul lor, lăcustele au fost surprinse de curenţi reci şi milioane şi milioane au căzut în lac şi au îngheţat acolo. Lacul a devenit o parte din gheţari şi lăcustele pot fi văzute astăzi în gheţari. Lăcustele de acum cincizeci milioane de ani în urmă, prinse în gheţar sunt exact ca lăcustele de astăzi. Deci, nici ele nu au evoluat.
Prima dare de seamă a stâncilor este că viaţa a apărut deodată şi fiecare familie când a apărut, a apărut într-o unitate închisă, întreagă şi completă. A doua mărturie pe care o poartă stâncile este că nici o schimbare, nici o trecere dintr-o specie în alta nu s-a petrecut, ci speciile au fost fixe în erele geologice, aşa cum sunt şi astăzi. A treia mărturie a stâncilor este: din moment ce privind în geologie nu vezi nici o schimbare, din moment ce priveşti la fosile constaţi că nu există nici o schimbare, înseamnă că nu există evoluţie. Daca observi vreo schimbare ea este în devoluţie, adică în degenerare. Nu găsim nici o excepţie. De exemplu, când am mers la muzeu, am văzut acolo expus scheletul fosilă al unui elefant enorm; era denumit „Elefas imperator". Cel mai mare elefant pe care noi l-am avut se numea Jumbo şi fiecare a fost gata să plătească taxa de intrare să-1 vadă pe Jumbo. De ce el este doar un pigmeu în comparaţie cu elefanţii care au trăit altădată? în loc să meargă în sus, să evolueze, au mers în jos, au degenerat.
Dacă este vorba că viaţa se schimbă, ea se schimbă, dar nu în sus, ci în jos. Aceasta este ceea ce ne spun stâncile. Şi relatarea stâncilor este exact ca şi relatarea Cărţii Sfinte.

CAPITOLUL

6

MISTIFICĂRILE ANTROPOLOGIEI

umnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, 1-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut... Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu"

Geneza 1:26-27 şi 2:7

Mărturia revelaţiei din primul capitol al Genezei este clară şi limpede. Dumnezeu a creat pe om după chipul lui Dumnezeu şi i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit suflet viu.

Nu este nici o chestiune, nici o îndoială despre această creaţie, despre structura interioară şi exterioară a omului, cum citim în Biblie. El este cu totul diferit de dobitoace. Dumnezeu a făcut animalele câmpului separat, aparte. După ce Domnul Dumnezeu a creat peştii mării, păsările cerului şi fiarele câmpului, apoi a creat pe om după chipul Său, după asemănarea Sa.

Aceasta este calea de a explica toate formele de viaţă pe care le vedem în jurul nostru. Toate au fost create de Dumnezeu. Tot ce vedem a fost făcut de El. Le-a scos din nimic. El a creat universul nostru. Şi în univers, El a creat viaţa şi formele de viaţă pe care le vedem grupate pe familii, pe specii. Dumnezeu

le-a creat aşa şi le-aînchisîn unităţi de familii. Fiecare familie, fiecare specie este o unitate în sinea ei. Toate după soiul lor. Aşa le-a făcut Dumnezeu.

O unitate creată este familia omului. Dumnezeu 1-a făcut separat şi aparte. Aşa 1-a creat Dumnezeu. Biblia ne spune că Dumnezeu 1-a creat perfect. Toate facultăţile sale intelectuale, fizice şi spirituale, toate i-au fost date în ziua când 1-a creat Dumnezeu.

Dintr-o asemenea stare de perfecţiune şi înălţare, omul a căzut prin păcat. Unii din urmaşii lui Adam au mers tot mai jos, tot mai jos până ce au ajuns degradaţi, aşa cum constatăm, în cea mai mare sălbăticie. Dar Dumnezeu S-a îndurat de fiii lui Adam, care au căzut astfel în păcate şi fărădelegi şi s-au degradat pe ei înşişi devenind ca fiarele'câmpului. Şi Domnul a zis: „Am să vă trimit un Răscumpărător care vă va câştiga, vă va cuceri, vă va învăţa, vă va aduce înapoi. într-o zi veţi moşteni iarăşi acea stare înaltă, glorioasă din care aţi căzut". Vom ajunge să avem Edenul nostru, să gustăm din pomul vieţii, să fim fericiţi. Biblia vorbeşte că în felul acesta 1-a făcut Dumnezeu pe om.

Sunt unii care se pretind mari învăţători şi infailibili oameni de ştiinţă, care spun că această revelaţie a Bibliei este direct opusă cu ceea ce s-a întâmplat. Ei spun că din nimic, din spaţiu a ieşit ceva ce s-a creat pe sine. Din marele vid al spaţiului ce ne înconjură a ieşit universul acesta. Din nimic.Nimeni nu î-a făcut. Nici un scop, nici un plan. Singur s-a făcut pe sine. Din nimic a ieşit ceva.

Ei susţin că acel ceva ce a ieşit din nimic, a generat viaţa de la sine. Nimeni nu a făcut-o. Nimeni nu a plănuit-o. A fost ceva întâmplător. Aşa dintr-o dată, în chip spontan, viaţa s-a generat pe sine. Apoi din acea protoplasma s-a dezvoltat, de-a lungul vremurilor, viaţa în toate formele ei variate despre care citim în stâncile trecutului şi pe care le vedem în jurul nostru astăzi. Fonnele de viaţă au evoluat mereu până s-a ajuns la omul de azi.

63

Astfel, spre a demonstra acea ipoteză, pe care unii o numesc fapt sigur, aşa-numiţii oameni de ştiinţă expun în muzeele lumii maimuţe ce par fioroase, presupuse ca străbuni ai omului şi zic: „Vedeţi, acesta este omul aşa cum era acum un milion de ani în urmă; acesta este omul care a trăit cu şapte sute mii de ani în urmă; acesta este omul care a trăit cu trei sute de mii de ani în urmă; acesta a trăit cu o sută de mii de ani în urmă; acesta cu cincizeci de mii de ani în urmă şi aici iată-1 pe cel de azi".

Toţi am văzut în tablouri evoluţia omului de la antropoid până la forma prezentă. Toţi le-am văzut în tablouri şi unii şi în muzee. Ei construiesc întreaga familie a antropoidelor, a omului-maimuţă şi, în sfârşit, a omului de astăzi. Ei fac aceasta cu mare siguranţă şi noi suntem intimidaţi, suntem biruiţi de autoritatea presupuselor evidenţe ştiinţifice despre acele demonstrări ale evoluţiei omului.

Acest capitol este intitulat „Mistificările antropologiei". Teza mea este că toate acele creaturi groaznice şi

fioroase asemănătoare cu maimuţa nu sunt nimic decât produsul unei imaginaţii sălbatice, tencuială de ghips menită să înşele, sunt mistificări, care nu au nimic la bază şi care în nici un fel nu reflectă adevărul actual despre om.

- O PĂRERE IZBITOARE

Una din cele mai interesante cărţi, publicată în anii din urmă, este scrisă de un om de ştiinţă numit Anthony Standen şi este intitulată: „ Ştiinţa este o vacă sacră". Ea începe astfel:

„Când un om de ştiinţă, îmbrăcat în halatul alb, se ridică de la microscopul lui sau de la ciclo-tronul lui şi face unele afirmaţii pentru public în general, s-ar putea să nu fie înţeles, dar el este sigur că este crezut. Nimeni nu se îndoieşte de ce a spus un

om de ştiinţă. Bărbaţii de stat, marii industriaşi, filozofii, conducătorii politici şi chiar clericii sunt chestionaţi, sunt criticaţi, dar oamenii de ştiinţă niciodată. Oamenii de ştiinţă sunt fiinţele exaltate, ce stau pe vârful turnului prestigiului popular, căci ei au monopolul formulei: „s-a dovedit în mod ştiinţific", care pare să înlăture orice posibilitate de dezaprobare. „Astfel lumea este împărţită în oameni de ştiinţă care practică arta infailibilităţii şi aşa-numiţii „laici" care admit totul. Laicii văd extraordinarele realizări ale ştiinţei şi ei sunt impresionaţi, uluiţi. Ştiinţa a înfăptuit atâtea lucruri... încât cu greu ar crede cineva că ea poate să greşească în ceva.

„Deoarece numai în natura omului e să primească o aşa linguşire, oamenii de ştiinţă acceptă opinia laicilor despre ei. Pe de altă parte, laicii primesc informaţiile despre ştiinţă de la oamenii de ştiinţă şi astfel totul se învârte de jur împrejur ca biciul la Coney Island".

Când un fapt este un fapt, noi îl primim ca un fapt. Când un adevăr este adevăr, noi îl primim ca adevăr. Dumnezeu este lumină şi în El nu este greşeală sau eroare. Aceeaşi mână care scrie în ceruri, aceeaşi mână care a scris în Cartea Sfântă, va fi aceeaşi mână pe care o vedem în toate formele şi faptele de viaţă ce ne înconjură.

Cu adevărul nu avem nici o discuţie. Cu un fapt nu avem nici o discuţie. Dar o teorie este doar o teorie, o ipoteză doar o ipoteză, o presupunere este doar o presupunere. Un aşa-numit om de ştiinţă, în demonstrarea ipotezei sale poate fi tot atât de orb şi tot atât de influenţat ca şi cel mai superstiţios om, ca şi cel mai fanatic animist, ce crede că în fiecare lucru este câte un spirit. Şi în multe privinţe, în numele aşa-numitei ştiinţe, oamenii de ştiinţă au comis asupra publicului unele dintre cele mai enorme mistificări ce se pot citi în istoria omenirii.

Unul din fenomenele ce produc cea mai mare mirare astăzi sunt acele expuneri în muzeele mari, încercând să ilustreze şi să dovedească evoluţia omului din animale inferioare. Aşa-numitele evidenţe prin care caută să arate vechimea omului sunt curat ipotetice, fabricate de imaginaţia omului. Totuşi, sunt prezentate ca adevăr ştiinţific indiscutabil. Reputaţia ştiinţifică este folosită uneori spre a perpetua înşelăciunea şi mistificarea ca şi în cazul muzeului lui Barnum, care a publicat anunţuri extravagante, iar la urmă a atras mânia celor înşelaţi de anunţuri.

Aceste lucruri care sunt prezentate, aceste tipuri de aşa-numiţi oameni-maimuţă n-au existat niciodată, deci nu sunt adevărate. Ele sunt ticluiri ale unei imaginaţii grosolane şi sunt fabricate din ghips. Nimic real. Scopul nostru este să demascam aceste mistificări ale antropologiei.

Aceşti oameni-maimuţă ce sunt presupuşi ca strămoşii omenirii pe scara evoluţiei, sunt numiţi după locul unde au fost descoperiţi. Astfel avem: omul de Nebraska, omul de Java, omul de Peking, omul de Galileea, omul de Piltdown, omul de Neanderthal şi aşa mai departe. Ne vom ocupa de ei începând cu cel mai vechi şi venind la cel mai nou.

- OMUL DE NEBRASKA

Cel mai vechi se presupune că este omul de Nebraska denumit „Hespero Pithecus Haroldcookii". Cuvântul grecesc „hesperos" înseamnă seară şi este uzitat spre a indica apusul, vestul. „Pithecus" înseamnă maimuţă. Deci, Hespero Pithecus înseamnă maimuţa de vest, iar „Haroldcookii" vom vedea numaidecât.

La procesul evoluţiei ce a avut loc la Dayton, Tennessee, judecătorul William Jennings Bryan a fost

confruntat cu un sobor de savanţi, conduşi de Profesorul H.H. Newman de la
66
Universitatea din Chicago. Profesorul 1-a uluit pe judecătorul Bryan cu aşa-numitele date despre „omul de Nebraska", reprezentantul unei rase de oameni ce a populat America „cu un milion de ani în urmă".
Bryan n-a avut ce spune decât că el se gândeşte că evidenţele sunt prea sărăcăcioase spre a se fundamenta pe ele concluzii cu privire la o vreme atât de îndepărtată. Bryan a pledat pentru mai mult timp şi pentru mai multe date.
Experţii l-au luat în bătaie de joc, au râs de el. Marile autorităţi ştiinţifice cunoşteau vârsta omului de Nebraska: un milion de ani.
Care a fost dovada ştiinţifică pentru omul de Nebraska? Iată povestea. Un oarecare Harold Cook a descoperit această frumoasă fosilă a omului şi această rasă a fost denumită după numele lui, „Hespero Pithecus Haroldcookii".
O literatură senzaţională s-a scris despre această rasă fosilă a Americii de Nord. Cei mai conservatori evaluau vârsta la un milion de ani.
în fond ce a fost această descoperire? Ce anume a găsit Harold Cook în statul Nebraska? Nimic mai mult decât un dinte. Doar un dinte a descoperit. Nu toţi dinţii ci un singur dinte. Acest dinte faimos a fost examinat de cei mai mari savanţi din Statele Unite şi el a constituit dovada pozitivă a unei rase preistorice în America, şi nu mai încăpea umbră de îndoială că omul a trăit aici cu un milion de ani în urmă.
Sir Grafton Elliot Smith a indus pe redactorul revistei „Ilustrated London News" să trimită un om în America spre a culege toate datele despre această rasă stinsă a omenirii şi să scrie în News. Au fost publicate chiar şi clişee al unui bărbat şi a unei femei aparţinători acestei rase fosilizate, ce a trăit în America acum un milion de ani în urmă, şi totul era bazat pe un dinte.
Dr. WilliamK. Gregory, administratorul Muzeului american de Istorie Naturală, şi profesor de paleontologie la Universitatea Columbia, 1-a numit „dintele de un milion de dolari" şi 1-a
67
descris că a aparţinut unei fiinţe umane de o aşa o vechime că vârsta de un milion de ani este o evaluare conservativă.
Dr. Fairfield Osborn, cel mai mare paleontolog al Americii, în senzaţionala sa cuvântare ţinută la 27 aprilie 1927, înaintea Societăţii filozofice americane, a aşezat pe „Hespero Pithecus" la baza arborelui genealogic al strămoşilor omului.
Dar ce a fost acel dinte pe care 1-a descoperit Harold Cook în statul Nebraska şi care a creat această senzaţională siguranţă din partea aşa-numiţilor savanţi, care au râs, şi-au bătut joc de William Jennings Bryan cu evidenţele lor ştiinţifice? Ce anume a descoperit Harold Cook?
în anii următori acelui proces, s-a descoperit scheletul întreg al animalului. Dintele aparţinea unui pecariu, o specie de porci mistreţi, astăzi stinsă în Statele Unite, dar care într-o vreme se găseau peste tot în acest continent în mare număr. Auzi, a fost un dinte de porc! Şi aceştia sunt oamenii care au râs de William Jennings Bryan! Aceştia sunt oamenii care au construit o întreagă rasă umană dintr-un dinte de porc şi acela mort de multă vreme! Şi au datat vârsta acelei omeniri, reprezentate de un dinte, ca fiind de un milion de ani! Iată mistificările antropologiei!
Apoi s-a anunţat în ţara aceasta şi în lumea întreagă o mare descoperire a „omului de Colorado de sud-vest". Nu la mult timp după aceea s-a constatat că mult trâmbiţata nouă descoperire a fost construită pe dintele unui cal din perioada eocenă.
„Daţi-ne un dinte, strigă experţii, şi vom crea o întreagă rasă de omenire fosilizată".

- OMUL-MAIMUŢĂ DE JAVA

Să venim acum la cea mai faimoasă dintre toate aceste antropoide presupuse a fi în familia omenirii, omul-maimuţă de Java denumit,.Pithecanthropus Erectus". Pithecus pe greceşte, vă aduceţi aminte, înseamnă maimuţă; anthropus
68
înseamnă om; erectus înseamnă a sta sus, a sta drept. Deci, „Pithecanthropus Erectus" înseamnă maimuţa-om ce stă sus. Aceasta este cea mai faimoasă din toate câte s-au găsit.
în 1899, Dr. Eugene Dubois, un înflăcărat evoluţionist, medic în armata olandeză staţionată pe atunci în

Java, a găsit în Java centrală o bucată din partea de sus a unui craniu, un fragment al femurului stâng şi trei măsele. Ele nu au fost găsite împreună, ci într-o arie de vreo douăzeci de metri. Nu au fost găsite în acelaşi timp, ci în decurs de vreun an. Locul unde au fost găsite era albia veche a unui râu şi se aflau amestecate cu multe rămăşiţe şi oase ale unor animale dispărute. Creatura cu pricina se susţine că a trăit cu şapte sute cincizeci mii de ani în urmă.
Dr. Chapin în cartea sa „Evoluţia Socială", zice: ‚Am avut norocul că s-au păstrat cele mai distinctive porţiuni ale organismului omenesc, căci din aceste specimene, noi suntem în stare să reconstituim întreaga fiinţă. Acest om stă la jumătatea drumului între antropoid şi omul existent azi".
Dar când privim la aceste lucruri: partea de sus a unui craniu, un fragment din fluierul piciorului stâng şi trei măsele, imediat ţi se ridică în minte anumite întrebări.
De la început oamenii de ştiinţă s-au deosebit foarte mult cu privire la identificarea acestor oase. Unii au spus că ele provin de la un om, alţii au spus că de la o maimuţă, alţii că de la un pavian, alţii că de la un alt soi de maimuţă.
O autoritate a scris: „La scurt timp după descoperire, douăzeci şi patru de savanţi dintre cei mai eminenţi ai Europei s-au întrunit. Zece au spus că oasele aparţin unei maimuţe, şapte că aparţin unui om şi şapte au spus că sunt o verigă lipsă".
Marele profesor Virchow din Berlin a zis: „Nu este nici o dovadă că aceste oase au fost părţi ale aceleiaşi creaturi".
Chiar H.G. Wells, istoricul ce a fost atât de mult în favoarea evoluţiei, a admis că rămăşiţele erau ale unei maimuţe sau mai probabil a două maimuţe.

în sfârşit, Dr. Dubois însuşi, cu toate că el a fost cel ce le-a descoperit şi el le-a propus să fie identificate ca oasele verigă lipsă dintre maimuţă şi om, la urmă şi-a schimbat părerea că oasele acestea ar fi forma de tranziţie şi a ajuns la concluzia că erau rămăşiţele unui gibon.
Iată, aceasta este baza faimosului„Pithecanthropus Erectus" ce se găseşte în fiecare muzeu şi în fiecare carte spre a arăta strămoşii omului.
Notaţi încă o dată: oasele au fost găsite în nisipul din albia unui râu. Puteau oare să fie ele prezervate timp de şapte sute cinzeci mii de ani în nisip? Un schelet pietrificat, un schelet prefăcut în stâncă, închis acolo în piatră poate rezista milioane de ani. Dar un schelet nepietrificat, îngropat doar în nisip, nu rezistă nici măcar cinci sute de ani. Şi totuşi nouă ni se spune că aceste mici rămăşiţe s-au păstrat în nisipul râului şapte sute cincizeci mii de ani. Spuneţi-mi, este aceasta adevărat? Dacă schelete nepietrificate ar dura în nisip şapte sute cinzeci mii de ani, ar trebui să găsim peste tot numai schelete. Judecaţi singuri. De aceea le spun în faţă că este o mistificare, o enormă mistificare a antropologiei.
Imediat a început o mare cercetare în Java după un alt„Pithe-canthropus". Astfel, în 1926, din Java a venit un articol ce a apărut în revista „Science Newsletter" intitulat „Jungla vorbeşte din nou despre rudeniile pre-umane ale omului". El anunţa: „O creatură rătăcită, un om, cu adânci trăsături de maimuţă, a ieşit la suprafaţă din tăcerea a două sute cinci zeci de mii de ani, aşa că Pithecanthropus are, în sfârşit, un frate."
Acest „Pithecanthropus" a fost descoperit, la fel, în Java centrală. Articolul despre acest frate al lui Pithecanthropus sună aşa: „Craniu perfect de om preistoric. Veriga lipsă s-a găsit. Profesorul Heberlein din Serviciul Medical al Guvernului Ţărilor de Jos, a descoperit la Trinal, în Java centrală, un craniu complet al unei creaturi asemănătoare cu maimuţa, denumită de unii ca «veriga lipsă», iar de ştiinţă ca «Pithecanthropus

Erectus». Descoperirea profesorului Heberlein, care este completă şi răsunătoare, va fi păstrată în Indiile olandeze de răsărit, întrucât transportarea unor asemenea relicve este prohibită". Şi ce a fost această uluitoare descoperire? La urmă s-a constatat că nu a fost altceva decât osul de la genunchi al unui elefant dispărut! O altă mistificare a antropologiei!

- FALCA DE LA HEIDELBERG

Acum ajungem la un alt mare şi faimos om-maimuţă, care este reconstituit şi expus în muzee şi a cărui pictură o puteţi vedea în cărţi. Este omul de Heidelberg sau în mod real Falca de la Heidelberg.
Falca de la Heidelberg a fost găsită de Dr. Schoetensack în nisip (aceeaşi poveste), în nisipul râului

Mauer, aproape de Heidelberg, în Germania. De aceea se numeşte Falca Mauer sau Falca de la Heidelberg sau mai bombastic, pe latineşte „Heidelberggensis". Prima dată, s-a spus că este de şapte sute de inii de ani vechime. Mai târziu, au spus că are numai trei sute şaptezeci şi cinci de mii de ani (e tot atât de lăbărţat ghicită şi una şi alta).
Identificarea fălcii a cauzat o seamă de opinii diferite între antropologi. Unii au susţinut că este o verigă de legătură. Alţii au tăgăduit aceasta. Unii au spus că descoperirea este de cea mai mare valoare. Alţii au spus că nu face doi bani. Un om de ştiinţă a zis: „Aceste rămăşiţe nu arată nici o linie de legătură între om şi maimuţele antropoide."
Un eminent bărbat de ştiinţă a arătat că un craniu al unui eschimos modern are aceeaşi înfăţişare şi particularităţi ca şi Falca de la Heidelberg. Alt bărbat de ştiinţă a spus că el a descoperit în Pacificul de Sud o întreagă rasă de locuitori ai insulelor, care au fălcile întocmai ca „Homo Heidelberggenis". Altul a spus că oricine poate umbla pe străzile oricărui oraş
71
şi va găsi persoane care au fălcile întocmai ca falca de la Heidel-berg.
Tot ce a urmat a fost o ticluire din gips. Fizionomia asemănătoare cu a maimuţei a fost făcută din imaginaţie, apoi a fost aşezată în muzeu şi au spus:, Jată o demonstrare a evoluţiei omului".
O altă mistificare a antropologiei, Falca de la Heidelberg!

- OMUL DE PILTDOWN

Următorul care vine să susţină teoria evoluţiei este „Omul de Piltdown".
în 1912, Charles Dawson, un fosilozist amator, a adus Dr. Arthur Smith Woodward, eminent paleontolog la Muzeul Britanic, câteva oase şi câteva unelte primitive. A spus că le-a găsit într-o carieră de unde se scotea pietriş şi nisip, la Piltdown, Sussex, în partea de sud a Angliei. El a adus o bucată de falcă, două măsele şi o bucată de craniu. Antropologii au afirmat că ar avea o vechime de o jumătate de milion de an. Dr. Woodward în cinstea descoperitorului, a denumit creatura „Eoanthropus Dawsoni". Eos înseamnă zori de zi, anthtopus înseamnă om, deci omul zorilor sau omul timpuriu. în mod obişnuit este cunoscut după localitate: omul de Piltdown.
Ce literatură s-a creat în jurul lui! Cum l-au fabricat, cum l-au aşezat în muzeu şi cum i-au pus clişeul în toate cărţile! Enciclopedia Britanică îl numeşte al doilea în importanţă, primul fiind „Pithecanthropus Erectus".
Henry Fairfield Osborn, marele paleontolog american al Muzeului American de Istorie Naturală, a zis: „Eoanthropus, cu fragmentele craniului său cu totul fosilizate de culoare închisă, sunt amestecate cu fragmente de dinţi ai probos-cidienilor, fără discuţie din pliocenul superior. Eoanthropus, omul timpuriu din Sussex, acum apare a fi de o vârstă geologică mai mare chiar decât Pithecanthropus".
72
Astfel au scris şi au vorbit înainte despre omul de Piltdown, Eoanthropus de la Sussex, omul zorilor. Dar iată că în octombrie 1956, revista „Reader' s Digest" a publicat un splendid articol prescurtat din „Popular Science Monthly", intitulat: „Marea mistificare de la Piltdown".
întreaga mistificare a fost dată în vileag. Falca era a unei maimuţe ce murise numai cu cinci zeci de ani înainte. Dinţii au fost umpluţi jos spre a degaja forma lor originală, iar culoarea atât a dinţilor cât şi a celorlalte oase a fost schimbată artificial cu bicromat de potasiu. în felul acesta a fost creat renumitul om de Piltdown, l-au aşezat în muzeu şi i-au pus tabloul în toate cărţile din care învaţă copiii noştri. O altă mistificare a antropologiei.

- OMUL DE NEANDERTHAL

Aproape de Dusseldorf, curge râul Dussel printr-o frumoasă trecătoare îngustă numită Cheile Neanderthalului. De o parte se află o stâncă râpoasă de calcar. în acea stâncă au fost găsite nişte oase şi atunci au început iar controversele, de data aceasta asupra aşa-numitului „om de Neanderthal".
însemnătatea descoperirii acestor oase a fost aprins discutată de oamenii de ştiinţă, atât cu privire la vârsta lor, cât şi dacă au fost ale unui om sau ale unui animal sau ale unuia anormal.
Iată punctul important: cu aceste câteva fragmente de oase, în fiecare caz, un nou om-maimuţă a fost reconstituit după închipuirea artistului. Căci el determină postura, statura, mărimea, capul, gâtul, ochii, expresia, talia, aparenţa pielii, a părului întregii familii. Am văzut familii întregi fabricate aşa,

reprezentând viaţa acestor creaturi. Totul construit după imaginaţie.
Chiar numai după câţiva ani de la moartea cuiva, nu-i aşa că privind la scheletul lui, nu-ţi poţi da seama cum arăta aceea
73
persoană? Dar imaginaţia aprinsă a antropologilor creează fiinţe de acestea ce n-au existat niciodată, le creează cu miile. S-a socotit că sunt trei sute de copii făcute după imaginarul om de Piltdown şi sunt răspândite în muzeele lumii. S-a evaluat că aproape un milion de persoane vizitează anual Muzeul American de Istorie Naturală din New York şi privesc la închipuirea artistului care 1-a reconstituit pe Pithecanthropus, pe omul de Heidelberg, pe omul de Piltdown, pe omul de Neanderthal, „strămoşii rasei omeneşti". Şi mulţimii elevilor din şcoli, studenţilor şi marelui public în general niciodată nu li se spune cât de dubioase şi de neştiinţifice sunt toate aceste reprezentări. Sunt prezentaţi în numele ştiinţei ca şi cum ar fi reali şi ar fi existat de fapt, iar ei nu sunt nimic decât mistificări ale antropologiei.
Am trei observaţii de făcut: întâi, termenul „verigă lipsă" este o denumire cu totul greşită, o colosală inducere în eroare. Omul de ştiinţă Anthony Standen în cartea sa „Ştiinţa este o vacă sacră", spune:, Aceasta este expresia cea mai inducătoare în eroare fiindcă ea sugerează că lanţul întreg există şi că doar o verigă este lipsă. Ar fi mult mai potrivit să se spună că cea mai mare parte a lanţului este lipsă, astfel că e cu totul nesigur dacă în definitiv există un lanţ".
‚Prima verigă este lipsă". De unde a venit viaţa? Apoi fiecare verigă intermediară lipseşte. Nici una n-a fost găsită.
Iată declaraţia făcută de unul din cei mai mari savanţi ai lumii, Profesorul Branco de la Universitatea din Berlin: „Omul a apărut deodată în perioada quaternară. Paleontologia nu ne spune nimic despre subiect. Ea nu cunoaşte nici un strămoş al omului".
Erich Wassmann, în cartea sa „Biologia modernă şi teoria evoluţiei", spune: „întreaga linie ipotetică de descendenţă a omului nu este susţinută nici de un singur gen fosil al unei singure specii fosile".
Profesorul Virchow din Berlin a zis: „Omul-maimuţă nu a existat şi veriga lipsă rămâne o fantomă".
74
Austin H. Clark, biolog la Institutul Smithsonian a afirmat: „Verigile lipsă sunt reprezentări greşite".
Profesorul Wm .L. Strauss, Jr. a scris în Quarterly Review of Biology: „De altminterea, este vrednic de notat că formele intermediare între om şi orice alt grup de primate, forme denumite în mod popular «verigi lipsă», sunt tot atât de remarcabile prin absenţa lor cum au fost acum o sută de ani".
Profesorul Rendle Short a zis: „Cu cât privim mai în urmă la omul primitiv, cu atât el apare mai mult în asemănarea noastră".
A doua observaţie este că toate aranjamentele făcute spre a arăta aşa-numita evoluţie de-a lungul erelor geologice, bazată pe oase şi uneltele ce le-au întrebuinţat, sunt inductoare în eroare. Iată de ce spun aceasta: în zilele noastre, unii conduc automobile frumoase, alţii zboară în avioane cu reacţie, în timp ce în junglele din Ecuador trăiesc încă oameni în stare de sălbăticie ca în epoca pietrei necioplite. Pe rotocolul pământului există diferite grade de cultură şi civilizaţie. Să presupunem că toţi am fi îngropaţi în nămol şi peste o sută milioane de ani, dacă lumea ar dura până atunci şi ar dezgropa fosilele noastre, ce cazuri de demonstrare al evoluţiei ar avea! Ar găsi sălbaticii tribului Auca din Ecuador cu uneltele lor de piatră. Apoi, ar găsi eschimoşi şi vânători de capete, ar găsi arabi şi mongoli şi ne-ar găsi şi pe noi. Ne-ar putea expune într-un muzeu şi să zică: „Iată evoluţia!" Ar fi eschimoşii, arabii, mongolii şi omul ce conduce avionul cu reacţie. Nu se vede clar evoluţia? Nu, departe de aşa ceva. Căci noi suntem contemporani, trăim împreună. Nu am succedat unii din alţii. Deosebirea este că unii au un grad mai înalt de civilizaţie decât alţii.
Cea de-a treia observaţie este că dacă se poate observa o schimbare în omenire, în sânul rasei, după părerea mea, ea este în jos nu în sus. Oamenii din trecut au fost cu mult mai mari şi mai viguroşi, ca fizic. Astfel se ştie că rasa omului de Cromagnon avea o talie de peste l:80m şi fiecare era bine
75
format, erau oameni solizi. Ei au trăit cu mii de ani în urmă. Neamul de oameni cu multe mii de ani în urmă, fiziceşte, a fost cu mult mai tare ca neamul de oameni de azi.
Dacă există o schimbare, ea este în jos. Dinţii de uriaşi ce s-au vândut în unele prăvălii chineze, sunt dinţii

unei rase de oameni ce au trăit cu mii de ani în urmă. înălţimea lor era de peste 2, lOm, un fel de giganţi. Dacă ne mişcăm, ne mişcăm pe scară în jos. Specimenele fizice ale omenirii, având ca şi caracteristică talia înaltă, nu sunt cei de astăzi, ci cei ce au trăit cu câteva mii de ani în urmă.
Acelaşi lucru trebuie să recunoaştem că este şi în ce priveşte partea intelectuală. Cu mii de ani în urmă lumea a avut pe Aristotel, pe Plato, pe Socrate. Niciodată nu s-a mai ridicat un aşa grup de oameni ca acei străluciţi intelectuali ai grecilor care au trăit în perioada de aur a lui Penele, şi aceasta a fost acum câteva mii de ani.
în ce priveşete partea spirituală, dacă este vreo schimbare, atunci ea este degenerare, e o devoluţie. Nu e în sus, ci în jos, tot mai jos. Unde sunt uriaşii spirituali care să poată cânta cântările Domnului cum a cântat David? Unde sunt uriaşii spirituali ca Isaia, proorocul, care să poată vedea viitorul cu sute de ani înainte şi să-1 prezică de parcă ar fi fost acolo, prezent la împlinirea lor?
Evoluţia spune că mergem în sus, tot mai sus, şi încet, încet, omul va deveni supraom. Teoria spune că ne tragem din animale şi că mâine vom deveni îngeri. Cristos Isus a trăit ca om acum vreo două mii de ani. Tot aşa şi Petru şi Pavel. Mie mi se pare că mergem în orice altă direcţie, dar nu în sus, ci în jos.
CAPITOL UL

7

APĂRAREA DUBIOASĂ A DARWINISMULUI

„Şi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ... Dumnezeu a tăcut pe om după chipul Său, 1-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut ... Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nările lui suflare de viaţă, şi omul s-a făcut un suflet viu."
Geneza 1:26-27 şi 2:7
Aceasta este relatarea din Geneza despre crearea omului.
Am arătat cum biologia, embriologia, paleontologia, fosilogia şi antropologia susţin actul specia] al creaţiei. Am arătat că nu există nici un fapt descoperit care să tăgăduiască această creaţie specială făcută de mâna lui Dumnezeu.
Evoluţionistul, materialistul se izbeşte de o colosală problemă în legătură cu acele fiinţe unicelulare, despre care se spune că au apărut din nimic şi că din ele s-a dezvoltat omul. E o problemă ce îl zăpăceşte în a demonstra o aşa teorie.
De fapt, zăpăceală este şi în numărul mare de teorii ale evoluţiei, câţi evoluţionişti sunt, atâtea teorii despre evoluţie şi procesele ei. Singurul lucru asupra căruia cad toţi de acord este că Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu procesele

evoluţiei, ci în mod cu totul accidental, întâmplarea oarbă, a făcut ca viaţa să se dezvolte de la sine.
Predecesorul lui Charles Darwin a fost francezul Lamark. El a notat toate varietăţile diferite ca formă, mărime, culoare între părinţii diferitelor forme de viaţă. El a tras concluzia că împrejurările, condiţiile de viaţă schimbă urmaşii, iar aceştia transmit progeniturii lor caracteristicile dobândite. Astfel, în mod gradual s-au dezvoltat noi specii.
Prin 1900, biologii credeau că şi caracteristicile dobândite de părinţi în timpul vieţii, se moştenesc de urmaşi. Iei un câine, îi tai coada şi căţeii se vor naşte fără coadă. Acesta este doar un exemplu de caracteristici dobândite. Astăzi, noi ştim că aşa ceva este de neconceput.
Caracteristicile dobândite nu se moştenesc. Dacă ţie ţi s-a tăiat mâna, copiii tăi nu se vor naşte ciungi, ci cu amândouă mâinile. Copilul nu moşteneşte niciuna din caracteristicile dobândite de tine în timpul vieţii. Prin unirea dintre spermatozoid şi ovul se face pecetluirea pe veci a moştenirii.
Charles Darwin 1-a urmat pe Lamark. El a făcut remarca: „Ferească-mă cerul de greşelile lui Lamark". El a pornit de pe poziţii cu totul diferite. El a crezut că toate formele diferite de viaţă, care au culminat în om, s-au dezvoltat dintr-o formă inferioară.
Iată un citat al lui Charles Darwin: „Strămoşii noştri în împărăţia vertebratelor, de la care putem obţine o obscură rază de lumină, în mod aparent au fost un grup de animale marine asemănător larvelor marine de ascidii" (mici viennişori de apă). Apoi, sugerează o linie de ascensiune de la acei viermi la maimuţă şi în

fine la om.
în timp ce Charles Darwin formula teoria sa cu privire la evoluţia speciilor, el a dat peste două legi mari. întîi, el a spus că a apărut prin selecţia naturală sau supravieţuirea celor mai apţi. în al doilea rând, la evoluţie a contribuit şi legea selecţiei sexuale. Aşa fiind, vom căuta să analizăm aceste două mari legi ale evoluţiei darwiniene.
78

- SUPRAVIEŢUIREA CELOR MAI APŢI

Vom lua întâi legea selecţiei naturale, legea supravieţuirii celor mai apţi.
Darwin a notat două lucruri în timp ce a privit la formele de viaţă ale lumii. întâi, el a notat că urmaşii se deosebesc între ei de părinţi. Uneori se deosebesc în mărime, alteori se deosebesc în formă. Sunt anumite deosebiri între urmaşi şi părinţi. Pisoii se pot deosebi în culoare; căţeluşii se pot deosebi în mărime. Şi aceasta se poate observa oriunde.
Darwin a observat aceste varietăţi în urmaşi, comparân-du-le cu părinţii.
Al doilea lucru pe care 1-a notat a fost lupta pentru existenţă din partea acelor miriade de vieţuitoare ce se nasc în lume. Nu toate ghindele rămân să se dezvolte pe stejar, multe cad în primele zile. Nu din toate icrele de peşte ajung să se dezvolte peşti. Foarte puţine ajung părinţi.
Astfel, Darwin a tras concluzia că este o aprigă luptă pentru existenţă între diferitele specii ce se nasc în lumea aceasta.
Din aceste două observaţii, el a dedus această primă lege că cei mai apţi supravieţuiesc, că prin acumularea de modificări mărunte, petrecute de-a lungul veacurilor, s-au dezvoltat noi organe şi astfel au apărut noi specii. Acelea care n-au fost avantajoase, au fost lepădate în mod rigid, nu au fost apte pentru supravieţuire; numai acelea au supravieţuit care au fost mai puternice şi mai apte; restul au pierit.
Când începem să o aplicăm, baza legii este aceasta: noi organe şi noi specii s-au dezvoltat gradual prin acumularea de noi modificări. Acele mici diferenţe, adăugate gradual, au dezvoltat o nouă specie.
Această teorie pare inteligentă când o priveşti. Câtă vreme rămâne teoretică, ea pare să demonstreze o adâncă pătrundere a lucrurilor. Dar când cauţi să o aplici la dezvoltarea actuală a unui organ nou, ea este o ipoteză uimitoare.
79
Când încercăm să explicăm dezvoltarea ochiului (căci conform teoriei, a fost o vreme când n-au fost ochi), când aplicăm teoria la dezvoltarea inimii, căci a fost o vreme când n-a fost inimă, când o aplicăm la dezvoltarea urechii, căci a fost o vreme când n-a fost ureche, când o aplicăm la dezvoltarea picioarelor, a nasului sau a plămânilor, căci a fost o vreme când n-au fost picioare, n-a fost nas, n-au fost plămâni, atunci când o aplici la dezvoltarea unui organ, rămâi uimit.
Să luăm de exemplu ochiul. După evoluţionişti, fără îndoială, a fost o vreme când n-au existat ochii. Căci noi am început să evoluăm de la acea formă de protoplasma, de la mica amibă, sau de la paramecium şi ne-am dezvoltat în mod gradual.
Atunci cum a apărut ochiul? După evoluţionişti, a apărut cam aşa: Pe corpuşorul acelei vieţuitoare, cu multe veacuri în urmă, a apărut o bubuliţă, un pistrui sau un pigment de piele. Când lumina a strălucit asupra creaturii, unde a fost buba, pistruiul sau pigmentul, pielea a fost mai sensibilă. Astfel, vieţuitoarea s-a întors mereu cu punctul mai senzitiv spre soare şi valurile de lumină au sensibilizat tot mai mult acel punct de-a lungul a milioane şi milioane, a nenumărate milioane de ani şi mereu fiind iritat, acel punct a dezvoltat un nerv şi apoi s-a format ochiul. Iată de unde a venit ochiul.
Dar cum s-a putut să rămână acel pigment în acelaşi loc de-a lungul a milioane de generaţii şi milioane de ani până s-a dezvoltat ochiul?
După această teorie a mai fost o bubă, un pistrui sau un pigment de piele, căci noi avem doi ochi, nu unul. Un lucru remarcabil e că s-a întâmplat să fie amândoi în loc potrivit. Căci, vai, ce ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat să fie pe călcâi sau pe creştetul capului sub pălărie?! Dar la întâmplare s-au nimerit tocmai bine, de o parte şi de alta a nasului! Şi nu este ceva cu totul neobişnuit că s-a întâmplat să fie chiar doi? Dacă ochii au fost provocaţi de lumină, cum de nu ne-au crescut ochi pe toată pielea? Nu e ceva minunat că dezvoltarea s-a
80

oprit la doi? Da, s-a oprit, noi nu mai vedem procesul acesta de dezvoltare. Dar de ce s-a oprit? De ce nu se mai petrece şi acum? Teoria este uluitoare când o aplicăm mădularelor din corpul omenesc.
Nu eşti bucuros că atunci când lumina a bătut în alt loc, când soarele a ars o altă bubă sau pistrui, s-a dezvoltat o ureche? Nu-ţi pare bine că s-a întâmplat să se dezvolte tocmai în loc potrivit şi să nu fie strâmbe, una mai sus şi alta mai jos, şi nu în altă parte a corpului. Sau ce-ar fi fost dacă rămâneam sluţi, fără urechi? Nu-i aşa că am avut un mare noroc că ne-au crescut urechile?
Dar de unde au apărut picioarele? „Bine, zice evoluţionistul, fără îndoială a fost un timp când n-au fost picioare. în acele zile când nu erau picioare, a fost o creatură care a avut un neg pe ea, ba doi. în timp ce umbla, a constatat că sprijinindu-se pe negi sau mişcând negii se poate mişca mai bine şi mai iute. Şi tot folosindu-i, încet, de-a lungul nenumăratelor milioane de ani, negii s-au dezvoltat şi au devenit picioare. Nu a fost un mare noroc că au fost doi negi? Ce ar fi fost dacă am fi avut doar un singur picior?
Când am citit spusele lui Darwin, m-am gândit că noi am evoluat în direcţie rea. Un om are numai două picioare. Celelalte animale au patru picioare. Şi ştiu o vietate care are o sută de picioare. Nu vi se pare că evoluăm într-o direcţie rea?
Ştii că dacă în Biblie ar fi fost aşa, idioţii ar fi batjocorit-o şi ar fi râs de ea, fără să se mai poată opri. Şi totuşi acestea sunt adevărurile, acestea sunt faptele aşa-numitei evoluţii ştiinţifice. Ea insultă chiar şi inteligenţa omului de rând.

- CONTRADICŢII INEXPLICABILE

Pentru sprijinirea teoriei sale cu privire la acumularea de modificări mărunte, care în final s-au dezvoltat în organe şi în specii noi, el a apelat la erele geologice. El a zis:, Acum aceste lucruri nu se pot petrece în câţiva ani sau în câteva milioane de

ani. Dar ele s-au dezvoltat peste milioane de veacuri." De exemplu, într-unui din calculele sale, Darwin a ajuns la uimitoarea concluzie că 306 662 400 de ani au fost o „simplă bagatelă" în procesul evoluţiei. Auzi, trei sute şase milioane de ani!
Toţi copiii de şcoală ştiu că în trecutul îndepărtat al acestei lumi, pământul nostru, planeta aceasta a suferit prefaceri în scoarţa sa şi în climă de multe, multe ori. Darwin afirmă că lumea a fost în starea ei prezentă timp de milioane şi milioane de ani spre a se putea dezvolta procesul său de evoluţie. Orice şcolar ştie astăzi că lumea n-a fost în starea ei prezentă, favorabilă vieţii cum o vedem noi acum, acea perioadă lungă de timp cum o afirma el.
Mi se pare că toţi biologii sunt convinşi acum că perioada vieţii pe pământ este cu mult mai scurtă decât s-au gândit oamenii altădată. Viaţa n-a fost pe planeta aceasta în decursul erelor geologice, aşa cum bănuia Darwin.
încă un punct de legătură cu teoria selecţiei naturale şi supravieţuirea celor mai apţi: legea însăşi, aşa cum este proclamată de Darwin, este contradictorie. Iată cum a formulat-o Darwin: „Această prezervare a diferenţelor şi variaţiilor individuale favorabile şi distrugerea acelora care sunt vătămătoare, eu am numit-o selecţia naturală sau supravieţuirea celor apţi ... orice variaţie vătămătoare în ultimul grad ar fi cu totul nimicită".
Există o violentă contradicţie în legea însăşi. întâi, Darwin spune că toate aceste organe şi toate speciile s-au dezvoltat prin acumularea graduală a unor modificări mărunte favorabile. Apoi spune în faza următoare că orice modificări care au fost vătămătoare, care n-au fost folositoare, au fost cu totul lepădate. Dacă aceste organe sunt nefolositoare până la deplina lor dezvoltare, legea selecţiei naturale le-ar fi lepădat imediat ca nepotrivite să supravieţuiască. Atunci cum de s-au dezvoltat? Cum de n-au fost nimicite?
Acum, daţi-mi voie să aplic această lege spre a o putea observa mai bine. Să luăm păianjenul. în regiunea posterioară

a păianjenului sunt organe specializate pentru a-şi ţese pânza sa. El îşi ţese pânza, îşi lucrează păienjenişul cu scopul să-şi prindă prada, să aibe ce mânca. Să zicem că în milioane şi milioane de ani s-au format aceste modificări în regiunea posterioară a păianjenului spre a se dezvolta acele organe specializate ca să-şi ţese pânza şi să poată prinde hrana ca să poată trăi. Cum se face că n-a murit de foame până ce i s-au

dezvoltat acele organe ca să-şi poată ţese pânza?
Dacă spui că şi-a prins prada altfel (şi desigur că a trebuit să mănânce ceva), atunci acele mici modificări care s-au dezvoltat în organele de ţesut cum de n-au fost extirpate. Căci din moment ce el se hrănea altfel, acele modificări mă-run-te păreau de prisos, deci nepotrivite să trăiască. N-avea nici un rost dezvoltarea lor, dacă păianjenul îşi prindea prada într-alt fel, era un nonsens, n-avea de ce să se întâmple această dezvoltare.
Să luăm teoria şi să o aplicăm la glandele mamare. Pieptul mamiferelor (despre care se spune că sunt cele mai superioare în procesul evoluţiei) este izvorul de hrană al puilor. în timpul milioanelor şi milioanelor de ani până ce s-au dezvoltat acele glande mamare, se ridică întrebarea cum au fost hrăniţi puii lor? Cum de nu au murit de foame? Iar dacă au fost hrăniţi altfel, ce rost mai avea să se dezvolte glandele mamare? Pe de altă parte, timp de milioane şi milioane de ani, până ce au ajuns la deplina maturitate ele păreau cu totul nefolositoare. Din moment ce erau nefolositoare acele modificări, cum s-au dezvoltat? După legea lui Darwin, orice variaţie care era nefolositoare ar fi fost nimicită, extirpată.
Organele genitale s-au dezvoltat simultan şi paralel la mascul şi femelă. După legea aceasta, ele au trebuit să se dezvolte în milioane şi milioane de ani. La fel, până ce nu s-au dezvoltat la deplina maturitate, ele au fost nefolositoare. Cum se face că deşi au fost nefolositoare, ele totuşi s-au dezvoltat şi n-au fost înlăturate, n-au fost extirpate, timp de milioane şi

83

milioane de ani, cât au fost nefolosite? De ce totuşi s-au dezvoltat?
Legea aceasta are în sinea ei o violentă contrazicere. Când o aplicăm la dezvoltarea unui organ nou, a unui mădular nou, la dezvoltarea sau evoluarea unei noi specii, ajungem suspendaţi în vid, în ceva cu totul imposibil. Nu putem decât să consimţim cu Profesorul Lock din Cambridge, care a zis: „Selecţia, fie naturală sau artificială, nu poate avea nici o putere în crearea a nimic nou".
Hugh de Vries a declarat: „Selecţia naturală poate explica supravieţuirea celor mai apţi, dar nu poate explica ivirea, apariţia celor mai apţi".
Profesorul Coultre de la Universitatea din Chicago a zis: „Cea mai fundamentală obiecţie la teoria selecţiei naturale este că ea nu poate origina caractere, ea poate doar selecta între caracterele deja existente".
Cu toate acestea, legea supravieţuirii celor mai apţi este marea lege de bază a evoluţiei. Când o aplici însă şi priveşti la ea, devine ridicolă şi de neconceput.

- SELECŢIA SEXUALĂ

Darwin mai are încă o lege. El a constatat că nu poate explica toate fenomenele formelor de viaţă cu prima lege, aceea a selecţiei naturale prin supravieţuirea celor mai apţi. Şi-a dat seama că există unele lucruri, unele caracteristici ale omului care nu pot fi explicate decât printr-o alegere voită, conştientă. Atunci a promulgat o alta lege, aceea a selecţiei sexuale.
El a formulat-o, provocat de două lucruri:
întâi, în zilele lui Darwin era acceptată teoria că mintea bărbatului este superioară minţii femeii, că inteligenţa bărbatului este mai ascuţită, mai puternica decât inteligenţa femeii.
Alt lucru pe care Darwin a căutat să-1 explice prin principiul selecţiei sexuale este acesta: a fost adevărat în zilele lui

84

Darwin, a fost adevărat la început şi este adevărat până azi că omul se naşte fără păr, e un animal fără blană, fără acoperământ. Acum, ce avantaj a fost pentru om să evolueze gol dintr-o maimuţă acoperită în întregime cu blană? Omul este singurul animal din lume ce nu are blană. El trebuie să-şi facă îmbrăcăminte pentru sine. Fiecărui animal Dumnezeu i-a dat un corp acoperit. Dar nu a dat omului. Dacă există evoluţie, care este avantajul că este gol?
Darwin caută să explice toate acestea prin selecţia sexuală. El explică presupusa superioritate a înţelepciunii bărbatului faţă de a femeii spunând că bărbaţii s-au luptat între ei pentru femei. Deci, în luptă, bărbatul şi-a dezvoltat o minte superioară faţă de a femeii. Iată de ce bărbatul este mai deştept decât femeia.
Iată explicaţia lui de ce omul nu are corpul acoperit de păr: femeiuştele au preferat antropoizi cu mai puţin păr. Prin urmare, oamenii au ajuns să se nască fără păr. Când citeşti acestea, te încurci. Darwin tocmai a

spus că superioritatea mentală a bărbatului provine din faptul că el a ales femeia. Apoi în pagina următoare, el spune că omul este gol din cauză că femeiuştele au ales mereu maimuţoii cu păr mai puţin. Acum, care a ales?
Observaţia mea ar fi următoarea: Femeiuştele de atunci nu s-au deosebit cu nimic de cele de azi. Ele totdeauna au fost cu gusturi deosebite, nu-i aşa? Unora le-a plăcut de brute de antropoizi mari cu blană bogata. Altora le-a plăcut cu o blană mai uşoară, cu păr mai puţin.
Când Darwin a publicat o ediţie ulterioară a cărţii sale „Descinderea omului", unde vorbeşte despre aceste lucruri, el caută să-şi fortifice această teorie. El repetă presupusul fapt ca motiv de ce omul nu se naşte cu blană. De vină este alegerea femeii. Ei i-au plăcut bărbătuşi cu păr mai puţin. Şi ca dovadă adaugă că i s-a spus de către cineva că a existat un mândrii (un soi feroce de maimuţe din Africa de vest) ce era mândru că avea o porţiune pleşuvă pe pielea sa. Aceasta este dovada pentru
85
susţinerea presupunerii că femeiuştele au ales bărbătuşi fără mult păr pe corp. E o afacere cam precară să citeşti în mintea mandrililor, să spui cam ce-au gândit ei!
Repet, dacă asemenea nebunii ar fi fost scrise în Biblie, ce ai fi râs de ea, ce ai fi batjocorit-o! Dar aceasta este ştiinţă! Acestea sunt fapte ale evoluţiei.
îngăduiţi-mi să spun ceva. Dacă este ceva adevărat în toată povestea cu selecţia sexuală, atunci acel ceva este că nu s-a produs o evoluare, ci o degenerare. Acesta este adevărul peste tot.
Printr-o selecţie îngrijită, inteligentă, noi izbutim să producem soiuri excelente în botanică şi zoologie. Dar de îndată ce omul nu întreţine aceste îmbunătăţiri, ele se pierd. Câinii de rasă revin la vechiul caniş. Pisica revine şi la culoarea şi la firea pisicii sălbatice. Cartofii devin mărunţi. Caii se sălbăticesc încât nu-i mai prinzi. Vacilor le cresc coarne. Când se rupe aţa, zmeul cade.
Selecţia sexuală nu este evoluţie, ci degenerare. Nu există excepţie de la aceasta în faptele biologiei.

- DROSOFILA

în zilele noastre moderne, s-au făcut eforturi uriaşe spre a salva de la înec fericita evoluţie a lui Darwin. Darwiniştii au ajuns să admită că este greu să demonstreze evoluţia unui organ şi evoluţia unei specii prin acumularea de modificări mărunte. Astfel, au convenit asupra ideii că poate organele nu au evoluat în timpul milioanelor de ani, aceasta pentru că aceste milioane de ani care ar fi fost necesare evoluţiei, n-au existat, ci au suferit modificări bruşte, pronunţate prin mutaţii ce schimbă ereditatea organismelor. Spre a demonstra aceasta, darwiniştii au recurs la musculiţa de banană numit drosofila. Ei au constatat că prin expunerea drosofilei la radiaţii cu raze gama, un fel de raze radioactive, mutaţiile sale se petrec de 150 ori mai repede.
86
Aşa că de cinzeci de ani, darwiniştii au supus drosofila mereu la radiaţii spre a-i grăbi mutaţiile.
Ce s-a întâmplat cu drosofila în toţi aceşti ani? Darwiniştii au depus toate eforturile să provoace schimbări prin iradiere generaţii după generaţii cu razele gama, să determine mutaţii ale genelor. Care a fost rezultatul? S-a preschimbat drosofila în bondar sau în cărăbuş?
Un prieten de al meu şi-a lucrat teza de doctorat în biologie şi genetică şi pentru timp îndelungat a studiat aceste muşte de drosofila. Oriunde mergea, avea muştele cu el. Pe lângă orice alt lucru ce-1 făcea, supraveghea îndeaproape şi muştele. Oricât ar fi fost de ocupat, mereu fugea la muşte să le observe, să le studieze. Niciodată n-a fost fără ele.
Care este rezultatul? Din cauza acestor radiaţii, astăzi avem drosofila cu ochii roşii, drosofila cu ochii negri, drosofila cu aripi scurte şi drosofila cu aripi lungi. Dar drosofila însăşi este mai mică. Sunt toate felurile de drosofila. Au împins-o încoace şi încolo, în sus şi în jos că doar s-o schimba. Deşi ea dă numeroase generaţii pe an, cu ajutorul iradierii au provocat înmulţirea mult mai rapidă, şi după mii de generaţii de mus-culiţe drosofila produse în cei peste cinzeci de ani şi după mutaţii cromozomice determinate de razele gama, ea este aceeaşi drosofila cu care biologii şi geneticienii au început să lucreze cu atâţia ani în urmă. Ea nu s-a schimbat. Aceasta este după legea fixă a lui Dumnezeu.

- MATERIALISMUL ANTIC

Evoluţia, speculaţia materialismului, nu este un lucru nou. Ea este veche aproape ca omenirea. încă de la început, când oamenii s-au depărtat de Dumnezeu, ei au pornit pe făgaşul acesta al evoluţiei. Dar aparatura

şi instrumentele fizice niciodată nu vor putea atinge marele domeniu al lumii
87
spirituale. Ştiinţa fizicii nu poate pătrunde în originea a ceva, ea doar poate observa ceea ce-i trece prin faţă.
încă în veacurile îndepărtate, egiptenii, hinduşii, poli-nezienii, aveau teoriile lor despre evoluţie. Unii credeau că a fost un ou primar din care s-a născut viaţa şi apoi a evoluat. Polinezienii susţineau că o pasăre a făcut oul. Egiptenii şi hinduşii spuneau că o zeitate a creat oul. Din acesta, ei credeau că s-a dezvoltat viaţa cu toate formele ei.
Grecii, când au început să filozofeze, s-au oprit asupra evoluţiei vieţii. Aşa că evoluţia este o veche, veche speculaţie. Ea este o veche, veche doctrină. Nu are nimic modern, nimic nou. Vechii filozofi greci ascultând la doctrina hindusă a reîncarnării sufletului dintr-un animal în altul şi în cele din urmă în om, trebuie că au zărit aici evoluţia formelor de viaţă.
Thales din Milet, născut în anul 624î.Cr. a promulgat ideea că toate au evoluat din apă.
Aniximandes, născut în Milet, anul 61 lî.Cr. credea că totul a evoluat din nămol.
Anixinimus, născut în 588î.Cr. considera aerul ca mamă a tuturor.
Heraclit cugeta că sufletul ar putea veni numai dintr-o substanţă pură, ca focul.
Toate aceste speculaţii sunt rezumate într-un poem scris cu ceva înainte de era creştină de poetul epicurian Lucreţiu. Poemul este intitulat „De Rerum Natura" adică „Natura lucrurilor". în el, autorul are teoria atomică, aproape cum o avem noi astăzi. El spune că în multele mişcări ale acestor atomi s-au produs formele şi procesele vieţii, aşa cum o vedem noi astăzi-
Speculaţia modernă n-a adăugat nimic la cea antică. Cei vechi au spus aceste lucruri cu mii de ani înainte, naşterea oricărei vieţi este un mister. Cum am fost făcuţi, cum Dumnezeu ne-a creat este o taină în mâinile marelui nostru Dumnezeu. Orice om învăţat de pe pământ ştie azi că evoluţia
88
este o simplă speculaţie. Marele savant Dr. Rudolf Virchow de la Universitatea din Berlin insista pe lângă ceilalţi profesori să nu predea evoluţia ca un fapt, deoarece nu poate fi susţinută şi nu poate fi demonstrată. Orice om inteligent, ce a studiat puţin, ştie aceasta. în bătălia care s-a pornit, cineva a aprins chibritul şi s-a produs conflagraţia. S-a întâmplat ca la Ierusalim în anul 70 î.Cr. unde Titus dăduse ordin să fie cruţat Templul, să nu i se dea foc. Dar un soldat roman, printr-o ferestruică, a aruncat în Templu o torţă aprinsă şi tot Templul a fost cuprins de flăcări şi prefăcut în scrum şi cenuşă.
Aceasta s-a întâmplat cu lumea academică a generaţiei noastre. Prin această filozofie materialistă am ajuns să avem o credinţă moartă, prefăcută în scrum, iar speranţa a miliarde de oameni a fost distrusă.
Domnul să ne dea cunoştinţă şi înţelepciune să înţelegem ce citim. Căutaţi în cartea Domnului. Citiţi în Cartea Vieţii. Priviţi în Cartea Naturii şi vedeţi minunata mână creatoare a lui Dumnezeu.
7 - A apărut omul la întâmplare?

CAPITOLUL

8

MINUNATA TAINĂ A OMULUI

umnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră ... Dumnezeu a tăcut pe om după chipul Său, 1-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut ... Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu".

Geneza 1:26-27 şi 2:7

Minunea creaţiunii nu este singura minune. Nu este o minune începutul familiei omeneşti în grădina Eden? Dar corpul omenesc este cea mai minunată creaţie fizică din univers. Facerea unei stele, a unui continent, a unui ocean nu se poate compara cu minunea iscusinţei care a fost necesară la facerea corpului omenesc.
Dar această minune care a fost săvârşită prin înţelepciunea infinită şi măiestria mâinii lui Dumnezeu, la început în grădina Eden, se repetă peste tot în fiecare zi. Nu trebuie să mergem în unnă la acele perioade îndepărtate spre a ne mira de capodopera lui Dumnezeu. Domnul săvârşeşte aceeaşi minune în fiecare zi,

în tot locul.
în Psalmul 139:13-16, David pomeneşte această măreaţă minune a lui Dumnezeu. El zice:
90
„ *Tu m-ai ţesut în pântecele mamei mele: Te laud că sunt o făptură aşa deminunată... Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele mele, mai dinainte de a fi fost vreuna din ele".*
Aceasta este minunata taină a omului.
Corpul omului poate fi asemănat cu un vast oraş în care locuiesc de zece ori treizeci de trilioane de locuitori. O mie de mii face un milion. O mie de milioane face un miliard. O mie de miliarde face un trilion. De zece ori treizeci de trilioane de mici cetăţeni locuiesc în vastul oraş şi toţi îşi au rolul lor bine definit. Atât de mici sunt aceşti cetăţeni, încât într-o picătură de sânge de mărimea gămăliei de ac, sunt vreo cinci milioane. Trei sute de trilioane sunt ocupaţi tot timpul şi îşi fac partea lor, ca această maşinărie complicată să poată funcţiona.

- CELULA

Acele unităţi vii, care formează minunata capodoperă numită om, sunt celulele. Fiecare celulă este plină cu cea mai remarcabilă, cu cea mai uimitoare substanţă din univers, cu protoplasma.
Componenţa celulei este cam următoarea: celula are un înveliş de membrană care este penetrabilă. Unele lucruri pot pătrunde în celulă, altele pot ieşi din celulă, iar altele sunt oprite. Membrana în sinea ei e ceva minunat.
în interiorul celulei este o substanţă numită citoplasmă. în citoplasmă sunt spaţii infinit de mici umplute cu molecule de fluid, de proteine, de zahăr şi de sare.
Dar cea mai minunată parte dintre lucrurile minunate ale micii celule este sfera mică de tot numită nucleu. Nucleul înoată în citoplasmă. Acesta este centrul vieţii. în interiorul nucleului sunt mici granule de cromatină, care în timpul mitozei adică a
91
diviziunii celulei, se grupează într-un fel de mici beţişoare numite cromozomi, iar după diviziune se răspândesc din nou în nucleu.
Fiecare familie dinstinctă, fiecare specie înmănunchiată cu o legătură ce nu poate fi ruptă, Dumnezeu a făcut să aibă un număr fix de cromozomi, spre a se distinge, şi în lungul cromozomilor un număr dinstinct de gene. De exemplu, drosofila, musculiţa ce a fost studiată şi experimentată de biologi şi geneticieni timp de jumătate de secol, are patru cromozomi şi pe aceşti fiecare patru cromozomi se află de la douăsprezece mii la cincisprezece mii de gene. Genele sunt purtătoarele eredităţii, ele transmit caracterele părinţilor la urmaşi, ele clădesc corpul omenesc.
Celulele corpului omenesc au numărul fix de 46 de cromozomi. Toate sunt pecetluite cu numărul acesta. Toate acele miliarde şi miliarde de celule au în nucleul lor exact 46 de cromozomi. După socotelile unora, pe cei 46 de cromozomi din fiecare nucleu ar fi cam 800 de milioane de gene care se ocupă de întocmirea ţesuturilor, de clădirea corpului.
în nucleul fiecărei celule din corpul femeii sunt doi cromozomi care sunt diferiţi. Ei se numesc cromozomii „XX".
în nucleul celulelor din corpul bărbatului, cei doi diferiţi se numesc cromozomii „XY".
în celulele reproductive ale femelei sunt numai jumătate din numărul de cromozomi, adică douăzeci şi trei, din care unul este X.
In celulele reproductive ale genului masculin, cromozomii sunt împărţiţi tot în două, adică douăzeci şi trei din care unul este X, iar la alte celule unul este Y. Când se face fecundarea, se unesc cei douăzeci şi trei cromozomi ai celulei masculine cu cei douăzeci şi trei cromozomi ai celulei feminine şi formează numărul complet de 46 de cromozomi. Acum, dacă cei douăzeci şi trei de cromozomi cu un X al celulei feminine se unesc cu o celulă masculină cu un X, noua viaţă va fi de sex
92
femeiesc. Dar dacă se unesc cu o celulă cu un Y, noua viaţă va fi de sex masculin.

- CLĂDIREA CORPULUI

Astfel fără să fi învăţat mai dinainte, fără să fi primit vreo instruire, acele minunate gene infinit de mici şi cromozomii din celule încep să clădească minunatul corp al minunatului om.
Unele dintre celule se pare că sunt conducători şi directori, altele se pare că sunt cei ce ascultă ordinele şi le împlinesc cu credincioşie şi meticulozitate. Unii dintre acei cetăţeni mici de tot sunt zidari, alţii dulgheri, alţii tencuitori; unii generali, alţii doctori, alţii avocaţi, alţii negustori, alţii marinari, alţii poliţişti, alţii soldaţi, alţii muncitori.
Fără îndrumare, fără vreo experienţă mai dinainte, fără instruire, toată mulţimea de cetăţeni încep să clădească minunata structură numită om.
în timpul primelor săptămâni, într-un colţ, se află nişte ingineri ce proiectează şi încep să construiască o inimă cu o singură cămăruţă simplă ce începe să bată şi să pompeze fluid.
Cam în acelaşi timp, instalatorii intră în acţiune şi încep să înşire tot felul de ţevi de la acea singură cămăruţă a inimii pe care o clădesc inginerii şi pompa începe să pompeze fluid prin ţevile înşirate.
Când priveşti de aproape, întregul sistem pare un fel de restaurant cu mâncăruri în mişcare, ca un fel de bandă rulantă, astfel că şi dulgherii, şi instalatorii, şi electricienii îşi primesc hrana la uşă.
Apoi în timp de două luni, apar, aşa din nimic, constructorii de stâlpi, constructorii sistemului osos. Ei încep de la temelie, întocmai ca cei ce construiesc zgârie norii de azi.
Apoi apar dulgherii care lucrează cofrajul pentru viitoarea dantură. Acolo se va îngrămădi şi ciment şi smalţ. Parcă ar spune: „Tocmai când va fi nevoie de dinţi, ei vor apare". Totul
93
e făcut după un plan, după un program, nimic nu lipseşte, nimic nu întârzie.
Ei lucrează şi lucrează, iar după vreo trei luni, toţi sunt înşiruiţi la lucru. Fiecare produce, fiecare este ocupat. Constructorii de oase mereu adună calciu şi fosfor, le combină în proporţiile cerute şi toarnă materialele ca pe un beton, clădind scheletul înainte. Instalatorii întind mereu miile de kilometri de ţevărie. Apoi telefoniştii îşi întind reţelele lor de comunicaţie. Se începe întocmirea celor mai minunate ţesuturi: glandele endocrine, care încep să manufactureze hormonii, acei băieţi mesageri ce urmează să fie trimişi în toate părţile corpului. Apoi încep să fie construite maşinile generatoare de putere, muşchii, ce îmbracă oasele şi sunt gata să intre în acţiune spre a genera forţa necesară organismului. Muşchii sunt strâns legaţi de oase.
Apoi încep tehnicienii de la departamentul fotografic şi de la departamentul audio să-şi facă lucrul lor. Se construieşte cea mai minunată cameră din lume de luat vederi, de filmat. Se pregătesc lentilele, corneea, se ţese muşchiul fin din jurul lentilelor, retina, apoi nervul optic. Pentru protecţie, este construită o pleoapă cu o membrană fină în interior. E construită şi o mică fântână pentru ca delicatul ochi, acea piesă fotografică, să poată fi mereu spălat şi îmbăiat încât nici un firicel de praf sau murdărie să nu se depună, ci să fie păstrat mereu curat.
După ce fiecare şi-a făcut partea sa şi toţi micii muncitori, fără învăţătură, fără instruire, au isprăvit munca de construire, într-o zi medicul, mama, tata şi chiar vecinii ajung să audă scâncetul noului-născut. Dumnezeu a creat o nouă fiinţă.
Poţi oare să-ţi imaginezi minunea, miracolul? Nu e nevoie să mergi înapoi în Eden. Nu e nevoie să mergi înapoi la început căci înaintea ochilor tăi se petrece unul dintre cele mai minunate şi inexplicabile mistere din universul acesta creat. Dar n-am isprăvit.
94

- TAINA CREŞTERII

Să ne introducem în taina creşterii. Ce face ca să devină om copilaşul? Ce îl face să crească? Nimeni nu ştie. Dar zilele trec şi el creşte, creşte şi iar creşte. Cine îi spune când să se oprească? Capul îi creşte exact la măsura potrivită, atunci se opreşte. Inima îi creşte exact la măsura potrivită şi atunci se opreşte. Mâinile îi cresc la măsura potrivită şi atunci se opresc. Picioarele îi cresc la lungimea potrivită şi apoi se opresc. Cine le spune cât să crească? Cine le dă măsura? Nimeni nu ştie. Aceasta este o taină a acestei fiinţe minunate.

PROBLEME DE ANATOMIE
De unde aşa rotule, omul ar putea cumpăra?
Sau care fierărie-ar vinde ciocan şi nicovală ca a sa ?

Ori o scăriţă scumpă, deşi pe ea nu poţi urca,
Ori coarde minunate pe care nu trebuie a le acorda ?
Cine e aşa dibaci să poată deznoda nodul vital al ochiului? Sau să treacă peste ape, pe podul palmei lui? Cine ar a vea curaj să intre în labirintul său întortochiat? Sau să circule pe artera temporală, când noaptea s-a lăsat?
De ce nu-şi scoate omul, prapurul la sărbătoare ? Iar pe cârja aortei de ce nu se sprijineşte oare? De ce omuşorul mereu hrănit, om nu a devenit? Şi melcul său nu se târăşte nici când a îmbătrânit?
De ce în toba urechii sale, niciodată el nu bate? Iar timpanul său să cânte numai lui îi poate ? De ce... ? Fiindcă Domnul care 1-a creat, A făcut ca toate s-aibă un rost minunat!

Copilul cum creşte devine om. Gândiţi-vă la taina minunată a schimbărilor ce se produc, la alimentarea, la întreţinerea

95

acestui edificiu, precum şi la refacerea lui. Este ceva fabulos, ceva enorm, ceva măreţ. Fiecare minut şi moment din fiecare zi, din fiecare săptămână, din fiecare lună, din fiecare an, toată viaţa, corpul, în toate părţile lui, în continuu este în mod minunat reclădit. Oasele solide sunt refăcute celulă cu celulă (aşa cum muncitorii înlocuiesc stâlpii unui pod de cale ferată). Fiecare celulă a ochiului, după un timp, e scoasă afară şi înlocuită cu alta nouă, şi acesta fără să se simtă vreo lipsă sau vreun moment pierdut. Sistemul de încălzire niciodată nu este închis şi menţine o temperatură constantă; electricitatea este produsă fără nici o clipă de întrerupere, căci muncitorii se schimbă între ei şi lucrează sub tensiune. Fiecare îşi face lucrul lui fără pic de ezitare.

E ceva uimitor! Noi ajungem să avem organe noi, creier nou, dar niciodată nu ne dăm seama cu nimic de aceste schimbări. Ajungem să avem noi plămâni, dar noi nu am încetat să respirăm nici măcar pentru un moment, ajungem să avem un nou stomac, dar noi nu am pierdut nici o masă. Ajungem să avem o inimă nouă, dar ea nu a încetat să bată nici măcar o clipită. Toată lucrarea de înnoire se face schimbând piesă cu piesă, zi şi noapte într-una fără ca noi să simţim nici cel mai mic deranj. Ce muncitori minunaţi!

Aţi putea să vă gândiţi la o fabrică, unde nici chiar operatorul să nu fie conştient de schimbările ce se fac, înlocuindu-se toate maşinăriile, toate piesele şi chiar clădirea să fie refăcută din temelie până sus?

Cel mai uimitor lucru la aceste celule, la aceste milioane de locuitori ai acestui mare oraş pe care îl numim corpul omenesc, este că ştiu totul. Rămâi uimit, gândindu-te la cunoştinţa lor. Este cunoştinţa lui Dumnezeu însuşi. Este de necrezut cum acele celule, mici de tot, se pricep să facă totul!

Să luăm de exemplu câteva. Ce cunoştinţe chimice sunt necesare pentru fabricarea sângelui! Un om sănătos are cam 5 litri de sânge. în sânge se află vreo treizeci de trilioane de

96

globule roşii sau hematii. Din ele, pe fiecare minut mor cam şaptezeci şi două milioane de alte globule roşii.

- FACTORI CHIMICI

Cum este făcută o globulă roşie? Pe partea interioară a acelei mici globule este o substanţă roşie numită hemoglobina. E o proteină şi are o mare capacitate pentru oxigen. Când ajunge în plămâni, ea absoarbe oxigen atât cât poate purta, de patru ori cât e ea, apoi îl poartă la celulele vii, care au nevoie de el ca să poată trăi. Aţi încercat vreodată să produceţi puţină hemoglobina? Am vrea să privim puţin la aceşti minunaţi chimişti iscusiţi din aceste fabrici care produc hemoglobina? O moleculă de apă este formată din doi atomi de hidrogen şi un atom de oxigen, H_2O, asta e apa. Bioxidul de carbon este format din doi atomi de oxigen şi un atom de carbon. O moleculă de glucoza, de zahăr din corpul omenesc, este compusă din şase atomi de carbon, doisprezece atomi de hidrogen şi şase atomi de oxigen ($C_6 H_{12} O_6$). O moleculă de grăsimi are optsprezece atomi de carboni, treizeci şi şase atomi de hidrogen şi trei atomi de oxigen ($C_{18} H_{36}O_3$). O moleculă de hemoglobina, acea proteină roşie din interiorul globulei roşii (şi sunt trei sute milioane molecule de această compoziţie chimică în interiorul unei celule). Ea are formula $C_{758} H_{1203} N_{]S5} S_3 Fe, O_{218}$, adică o moleculă de hemoglobina de aceasta roşie este formată din758 de atomi de carbon, 1 203 atomi de hidrogen, 195 atomi de nitrogen, 3 atomi de sulf, 1 atom de fier şi 218 atomi de oxigen, în total 2 378 atomi în fiecare moleculă de hemoglobina. Moleculele trebuiesc făcute în mod exact, atomii trebuiesc număraţi, proporţiile chimice trebuiesc păstrate. Dacă nu, iese cu totul altceva.

Apoi gândiţi-vă că norma de globule roşii ce trebuiesc făcute este de 72 milioane pe minut. Vă puteţi imagina uriaşa muncă

a chimiştilor care trebuie să numere 758 atomi de carbon, 1 203 atomi de hidrogen, 195 atomi de nitrogen, 3 atomi de sulf, un atom de fier şi 218 atomi de oxigen şi aceasta de 300 milioane de ori pentru o globulă, adică pentru câte molecule sunt într-o celulă, apoi ţineţi seama că trebuiesc produse 72 milioane de celule pe minut. Faceţi socoteala câţi atomi trebuiesc număraţi pe minut? Şi totul la precizie. Cine ar putea face aşa ceva? Totuşi celulele de măduvă din oase produc numără şi combină cu o iuţeală uimitoare. Să fie la întâmplare?
Unde este chimistul care să poată face o asemenea slujbă? Dar acei muncitori chimişti din corpul omenesc, care niciodată n-au învăţat să numere, prepară moleculele în mod exact, zi şi noapte, muncesc necontenit şi cu multă dibăcie, iar noi nu ne dăm seama de nimic din toate acestea.
Unde sunt localizate aceste mici fabrici? După cum valorile unei bănci sunt puse în camere speciale situate în subsolul băncii, tot aşa Atotînţeleptul Arhitect care a întocmit planul, a aşezat aceste fabrici în cele mai apărate părţi ale corpului omenesc, adânc în măduva oaselor. Acolo găsim aceste monetarii, aceste fabrici de celule, de globule roşii. Acolo se prepară, se numără atomii, se combină în proporţiile fixate, se împachetează într-o membrană foarte subţire şi se face expediţia în tot corpul a milioane şi milioane de asemenea celule pe minut. Cine spune că toate acestea sunt la întâmplare? întâmplarea este oarbă, ar greşi combinaţiile chimice, în loc de carbon ar pune oxigen, şi ar greşi şi numărătoarea, n-ar fi două molecule în tot organismul omenesc care să aibă acelaşi număr de atomi. Ce proces uimitor creat de Dumnezeu!
Un chimist s-ar putea încumeta să producă hemoglobina, să-i numere atomii. Dar există în organism alte făbricuţe mai iniei ce produc chimicale, de care nici o minte omenească nu are idee. Sunt atât de delicate, atât de fine, atât de complicate încât nimeni nu ştie ce sunt sau cum sunt făcute.
De exemplu nu se ştie precis ce sunt enzimele, cum sunt făcute. Enzima este un catalizator, un fel de materie ce poate

schimba alte lucruri, dar ea nu se schimbă. Ea poate lua amidonul, scrobeala şi s-o prefacă în zahăr. Ce sunt enzimele, cum sunt preparate? Care este compoziţia lor, ce este în interiorul lor? Deocamdată, răspunsul îl are doar Dumnezeu.
La fel, nu ştiu ceva mai minunat decât glandele endocrine, în corpul tău, există glande exocrine sau cu secreţie externă, a căror secreţie se varsă printr-un canal spre un loc anumit. De exemplu bila sau fierea. Apoi sunt glande endocrine sau cu secreţie internă. Chimicalele secretate de acestea nu merg pe canale speciale, ci se varsă direct în sânge care le poartă oriunde este nevoie de ele. Aceste chimicale poartă mesaje către diferite părţi ale corpului spunându-le ce să facă.
Activitatea organismului omenesc este reglată pe două căi. Prin sistemul nervos cu ajutorul acelor firişoare subţiri, extrem de fine numite nervi, sistem de comunicaţie ce pleacă de la coloana vertebrală în toate părţile corpului, este coordonată de activitatea omului. A doua cale prin care este coordonată activitatea sunt glandele endocrine cu mesagerii lor. Până recent, evoluţioniştii au privit la glandele endocrine şi au zis: „Sunt doar nişte vestigii ale trecutului. Ele au fost folositoare pe vremea când omul era animal. Dar de când maimuţa a devenit om, a evoluat, ele nu mai sunt necesare. Astfel că ele nu sunt decât rămăşiţe de organe nefolositoare de care a avut nevoie altădată".
Ei n-au ştiut de ce animalele ar fi avut nevoie de ele. N-au ştiut la ce le-a servit. Evoluţioniştii n-au văzut nici o raţiune pentru aceste glande, aşa că au zis că sunt vestigii ale trecutului, fără îndoială, au fost folositoare animalelor, dar azi omului îi sunt cu totul nefolositoare. Acesta este raţionamentul tipic al evoluţioniştilor şi tot tipic este şi rezultatul argumentării lor, când în sfârşit ajungem să cunoaştem faptele. Aceste glande nu sunt rămăşiţe ale trecutului. Cele mai importante ţesuturi din corpul omenesc sunt glandele endocrine, şi abia suntem începători în cunoaşterea lor. Departe de a fi nişte rămăşiţe, ele sunt aşezate de mâna creatoare minunată a lui Dumnezeu.

Glanda suprarenală ce secretă adrenalina, uneori este numită glanda de săritură şi de luptă. Ea are un rol în prezervarea vieţii.
Dacă ceva te sperie şi tresari, glanda suprarenală trimite imediat mesageri ficatului, acesta dă glutacide

care sunt prefăcute în zahăr în sânge şi muşchii sunt gata de acţiune, apoi, glanda suprarenală trimite un hormon mesager către toate vinişoarele corpului. Ele se constrictă, îşi micşorează calibrul provocând o creştere a presiunii sângelui. Alt hormon mesager e trimis de glanda suprarenală inimii şi muşchiul inimii se tonifică şi este gata să facă lucru de două ori atât. Un alt hormon mesager este trimis pe calea sângelui la pupilele ochiului, care imediat se dilată. Astfel eşti gata pentru luptă, eşti gata să sari. Preparatele chimice ale acelei glande sunt uimitoare.
Nimeni de pe pământ nu înţelege deplin cum este făcut muşchiul şi cum acţionează. Omul a descoperit deja vreo 15 reacţii chimice în funcţionarea muşchiului. O enzimă va prelua lucrul ce 1-a făcut alta, va adăuga la el ceva ce îl va preda alteia, care îl va schimba şi în fine produce energia cuvenită. Cum? Nimeni nu ştie. Totuşi un atlet poate sări la înălţime, un violonist talentat sau un bun pianist poate să-şi folosească mâinile, degetele aproape în mod automat. Dar reacţia chimică de mişcare a muşchilor depăşeşte puterea de gândire a omului.
Şi abia am început. Ar trebui să vorbesc despre tainele creierului, despre tainele memoriei şi despre tainele sufletului omenesc. Cea mai de seamă creaţie spirituală de pe pământ este sufletul omului, spiritul care locuieşte în el. Apoi mintea sa, memoria sa. „Omul a devenit un suflet viu".
Dar adu-ţi aminte de Creatorul tău
Până nu se rupe funia de argint,
Până nu se sfarmă vasul de aur,
Până nu se sparge găleata la izvor,
Până nu se strică roata la fântână,
Până nu se întoarce ţărâna în pământ
Până nu se întoarce Duhul la Dumnezeu care 1-a dat.

O, minunată taină a omului! Noi putem doar să ne plecăm umili capetele şi să ne supunem inimile în prezenţa Creatorului, Marele Arhitect, care ne-a plănuit şi ne-a creat după chipul şi asemănarea Sa, să ne închinăm şi să-I mulţumim că suntem o făptură aşa de minunată.
CUPRINS
Nota traducătorului I 5 *Prefaţă 11*
Capitolul 1
Crearea omului - Dumnezeu sau Gorila / 9
Capitolul 2
Mărturia biologiei /19
Capitolul 3
Mărturia embriologiei /31
Capitolul 4
în vizită la un muzeu / 41
Capitolul 5
Arhiva stâncilor / 51
Capitolul 6
Mistificările antropologiei / 62
Capitolul 7
Apărarea dubioasă a darwinismului / 77
Capitolul 8
Minunata taină a omului / 90
Redactor: CONSTANTIN MOISA Tehnoredactor: MĂRIA NICOLAE
Culegere şi paginare pe calculator: CAMELIA GEORGESCU Foto - montaj: OLGA CHIBIC1
*
Bun de tipar 01.07.1994. Apărut 1994. Coli de tipar 6 1/2
*
Tiparul executat sub comanda nr.19/1994
La Tipografia STEPHANUS, Str. Bibescu Vodă nr 1
Bucureşti - ROMÂNIA
NIMIC FÂRÂ DUMNEZEU

Dumnul *este aproape de cei cu inima înfrântă şi mântuieşte pe cei cu duhul zdrobit.*
(Psalmul 34:18)

Societatea STEPHANUS editează, tipăreşte şi comercializează cărţi cu conţinut creştin: studii biblice, meditaţii, comentarii, eseuri, pagini documentare, biografii, poezii.

Ne puteţi contacta la adresa:
Str. Bibescu Vodă nr. 1, sector 4, Bucureşti
cod 70521, tel. 6156574; 6311197

CĂRŢI APĂRUTE

R. Wurmbrand - Stigătul bisericii prigonite
C. H. Spurgeon - Din cuvintele lui Ion Plugarul
Billy Graham - îngerii
R. Wurmbrand - Marx şi Satan
N. Moldoveanu - Cântările iubirii

CĂRŢI ÎN CURS DE APARIŢIE

Alice Van Berchem - Un martor al lui Cristos Constantin Moisa - în crăpătura stâncii S. D. Gordon - Fără luptă nu-i cunună Thomas a Kempis - Urmând pe Cristos George Andre - Moise - omul lui Dumnezeu